Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Winther, Christian.
Titel | Title:	Lyriske Digte.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1849
Fysiske størrelse | Physical extent:	[4], 212 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54,-86,-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 01531 8

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Lyriske Digte,

af

Christian Winther.

— „ins bekannte Saitenspiel
Mit Muth und Anmuth einzugreifen;
Nach einem selbstgesteckten Ziel
Mit holdem Irren hinzuschweifen, —
Das, alte Herr'n! ist eure Pflicht" —
Goethe.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

419

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side.

Forord . . . . . 3.

Da jeg var ung, 1—67 . . . . . 7—140.

Blandede Digte.

Til en Digter . . . . . 143.

Hilsener paa Nytaarsdag . . . . . 145.

Natten . . . . . 153.

Til en dansk Bog . . . . . 155.

Duetto . . . . . 157.

Donizetti og Weyse . . . . . 160.

Sommerlyst . . . . . 167.

En Moder til sin Søn . . . . . 169.

Efter det Tydske . . . . . 173.

Vintervisite . . . . . 174.

Under Krigen . . . . . 175.

En ny og lystelig Vise . . . . . 176.

Hun til Ham . . . . . 179.

Amor Rex . . . . . 181.

Ved Kilden . . . . . 184.

Romanze . . . . . 188.

Laura Jensen . . . . . 195.

Peter Oluf Brondsted . . . . . 198.

Side.

Hanne Weidemann . . . . . 201.
Til Jomfru A. Zeuthen . . . . . 202.
Til en Bedstemoder . . . . . 204.
Farvel til D. G. Monrad . . . . . 206.
Til Kronprindsen 1847 . . . . . 208.
Til Kong Frederik den Syvende . . . . . 210.
Efterklang . . . . . 212.

Lyriske Digte.

Forord.

Alt længe disse Blade laae
Hos mig, saa dybt i Gjemmet;
Nu vil de ud i Verden gaae,
Som er dem, ak! saa fremmed.

De troe, det er et helligt Bud
At styre Frihedslængsel,
Og vaabenløse flye de ud
Fra mig, som fra et Fængsel.

Skjøndt mangt et Blad blev guult og graat
Og Skriftens Blæk er bleget,
Hos mig de havde det dog godt,
Omskygget og omhæget.

Nu frygter jeg, de blive vr
Paa Jordens Tumleklode,
Der tumle kan langt meer, end før
Man ellers den tiltroede.

Den vrider sig med Støi og Brag,
Ret som den vilde revne;
Det bliver altsaa deres Sag
At snoe sig efter Syne.

Lad dem see til, hvordan de vel
Kan skjøtte og kan tee dem;
Det er vel knapt, at nogen Sjæl
Vil høre eller see dem.

De svinde sagtens som et Fnug
For Tidens Storme vilde; —
Mon Nogen nu paa Elskovssuk
Sit Hjertes Kraft tør spilde?

Er Citharspil og Suk og Sang
Vel ret courante Vare?
Nei, Hjerterne har nu engang
Langt andre Ting at klare.

Og de skal have Lov dertil,
Ifald med Kraft og Lempe
I Havnen de os føre vil,
Hvorfor, jeg troer, de kjæmpe.

Der kommer da en bedre Tid,
Naar de tilgavns har seiret,
En Vaar saa frisk, en Sommer blid,
Hvor man kan trække Veiret.

Da vaagner alle Fugle nok,
Som laae i Vinterdvale
Og da tør og min lille Flok
Til Hjertet atter tale.

Da jeg var ung.

1.

Jeg seer det grant, Du favre Qvinde!
At aldrig jeg har elsket før,
Men evigt vandret kun i Blinde!
Nu veed jeg vist, nu skal jeg vinde
Paa Jord min Himmel, før jeg dør.

Spørg ei, om jeg har glemt at klage?
Om jeg har ingen Kummer meer?
Ak jo! naar jeg vil Sløret drage
Fra Fortids Mørke, og tilbage
Jeg paa min svundne Vandring seer.

Men den skal ligge dybt begravet,
Som den fra evig Tid var død.
Nu er, som Stjernen op af Havet,
Min Fremtid, rigt med Glands begavet,
Af Dine Taarers Strøm jo fød.

O, lad Dit Blik, det huldе, hvile
Paa dette ſlette, ſkrevne Blad!
Ved Dine Suk, ved Dine Smile
Vil der om mine Ord fremile
En friſk og frodig Blomſterrad.

Mens Roſer paa Din Kind ſig ſanker
Og Duggen om Dit Øies Blaa,
Mens i Din Barm mit Hjerte banker,
Vil mine dunkle, træge Tanker
Forklarte, vingede fremgaae.

2.

Har Du sovet sødt i Nat?
Har sig ogsaa rigtig omme,
Opægende og milde Drømme
Om Din Hovedpude sat?
Har de smukt med deres Vinger
Viftet om Din varme Kind?
Sendt til Hjertet Blikke ind,
Som det Fred og Hvile bringer?
Har de deres Hænder lagt
Venligt paa Din kloge Pandes
Hvælving? viist Dig fjerne Landes
Underfulde, sære Pragt?
Har de rakt Dig Glemsels svale,
Hjertelettende Pokal
Hist i Kunstens rige Hal,
Eller i de stille Dale?
Har de og med Sang og Klang,
Med de smidig-blode Toner
Fanget, som i snilde Doner
Sorgens Tanker dennegang?

Er min Rose vaagnet bleg?
Eller har Din Slummers søde
Trolddom livnet Dine bløde
Kinder med sit friske Præg?
Har det end sin stærke Lue,
Dette Die, hvor nedlagt
Guden har den hulde Magt,
Som mit Hjertes Storm kan kue?
Da jeg priser Drømmens Gud!
Da jeg reiser ham et Alter,
Synger ham en hellig Psalter,
Og hans Ære breder ud.
Og jeg vil end ei forlange,
At han mig skal føre frem
I Dit rige Drømmehjem, —
For at plage Dig med Sange.
Nok Du visst Dig plage lod
Af de Tanker — sønderrevne,
Af de Blade — slet beskrevne —
Ak — men med mit Hjerteblod! —
Som „Godmorgen" jeg dog sender
Dig eet lille Blad endnu,
Mens jeg omt i Tanken, Du!
Kysser begge Dine Hænder.

3.

Min Sjæl var viklet ind i Smertens Traade,
Og laae i Syvb af tusind stærke Hamme
Ved Sorgens Barm, lig Barnet hos sin Amme,
Med lukte Øine, end af Taarer vaade.

Som Puppen slumred den, en uløst Gaade; —
I Nattens Mulm, i Dagens lyse Flamme
Den hængte ubevidst paa Livets Stamme,
Og villieløs, sig selv ei kunde raade.

Men Kjærlighedens Sol gik op af Havet!
Fra fjerne Kyst Du maned hid dens Straaler,
Saa Dækket brast, hvori den laae begravet.

Nu flagrer den, mens Tankens Rum den maaler
Med sine Vinger — af en Gud begavet —
I evig Ruus af Elskovs gyldne Skaaler.

4.

Der var saa ængsteligt i Haven!
Den Luft var som en Marmor graa;
Som Kistens tunge Laag i Graven
Den trykkende paa Hjertet laae.

Jeg voved neppe ret at aande,
Mit Bryst var voldsomt sammensnørt;
Og det var kun med Qval og Vaande,
Jeg fik en Stavelse fremført.

Mig syntes, Du var fremmed mod mig,
Jeg aned, at Dit Hjerte leed,
Saa al min Sindighed forlod mig, —
Og, hvordan saa jeg var — Du veed.

Da rakte mig Din Haand den lille,
Den spæde Rose, rød og rund,
I Diet glimted Tanker milde,
Og Veemod dæmred om Din Mund.

Jeg tog den som et Pant paa Freden:
At jeg endnu Dig er lidt kjær,
At Du tilgiver „Kjedsomheden",
Som Du maa lide ved min Færd.

Den lille Rose — ak! den visner!
Men den, som blusser i mit Bryst,
Skal did, hvor ingen Kulde isner,
Mig følge til hiin fjerne Kyst.

Den lille Rose — ak! den falmer!
Men den, som i mit Hjerte groer,
Skal under Evighedens Palmer
Sig brede til en evig Flor!

5.

Min Elskede! Du har mig sagt:
„Du tænke skal paa mig med Glæde!"
Og ved Din Villies fromme Magt
Forbød Du ogsaa mig at græde.

Og om nu Taaren, bitter, heed,
End stundom Diets Rand vil bade,
Jeg vogter dog, at ikke ned
Den trille skal paa disse Blade.

Du vilde ane den — som Gnist
Det maatte falde paa Dit Hjerte; —
Men aldrig vil — det veed Du vist —
Jeg lægge Tønder til Din Smerte.

Med Vold jeg standser Taarens Væld!
Men ak! saa længselsfuld og bange,
Jeg lindre maa, beklemt, min Sjæl, —
Og sukker dybt i mine Sange!

6.

1.

Skal jeg klage? skal jeg sukke?
Skal jeg synge dybt i Moll?
Saae jeg ei min Rose lukke
Sig i Vinternatten kold?

Sorgens lumske Orm har lagt sig
Atter paa dens fine Blad;
Smertens hvide Lagn har strakt sig,
Hvor en Morgenrøde sad.

Disse Øine var forgrædte,
Dette Blik var sorrigmat,
Disse Læber var saa trætte
Og af Smilet reent forladt.

O, jeg vilde dog saa gjerne
Gjennem Kummers tunge Sky
Aabne Dig, min Himmels Stjerne!
Glimt af Trøst og Haab paany.

2.

Kan det trøste lidt at tænke,
At eet Hjerte, ærligt, tro,
Bundet ved magnetisk Lænke,
Vaager ved Dit Hjertes Bo?

Kan det trøste lidt at vide,
At det lever kun for Dit?
At, naar Dit en Kamp maa stride,
Er der ingen Fred i mit?

Kan det trøste lidt at høre,
At, naar Du er uden Ro,
Maa det dybt mit Sind berøre,
Saa vi sukke begge To?

3.

Hvad har jeg vel andet villet,
Og hvad mon jeg andet vil,
End at faae Din Smerte stillet —
Blot en Stund — ved Strængens Spil?

O, hvor gjerne lokke vilde
Jeg ved Harpens sagte Klang
Engle, fromme, stærke, milde,
Til at værne om Din Gang.

Men, hvad mægter vel de spæde
Tonebørn mod Verdens Brag?
De kan sukke, de kan græde —
Ak! men dee paa Kampens Dag!

4.

Det er Midnat, Alt er stille!
Ak, nu vaagner jo den Dag,
Da Du nyfødt, elskte Lille!
Følte Hjertets første Slag.

Da det første Gang sig hæved,
Aanded, bæved og fik drømt;
Da det første Gang hensvæved
Paa sin Flugt, uroligt, ømt.

Dette Hjerte! som har banket
Livligt, kjærligt, reent og puurt;
Dette Hjerte, som har sanket
Tusindfryd — og Smertens Urt;

Som kun lever, som kun aander
For hvad der er Stort og Smukt,
Ak, men dybt i Qval sig vaander,
Mæt af Livets bittre Frugt;

Som mig førte ind i Freden,
Den jeg aldrig drømte om;
Og som blev, for Evigheden,
Mine Tankers Helligdom.

5.

Mine Sukke gik til Himlen,
Paa min Kind har Taaren brændt;
Op til Ham bag Stjernevrimlen
Blev mit Hjertes Raab henvendt;

Og jeg bad! og ingensinde
Var min Bøn saa luevarm,
Som for Dig, min Elskerinde!
Og for Freden i Din Barm!

7.

Mit Bryst var som en tropisk Egn,
Hvor Jord og Himmel yppigt gløde,
Men Jordskjælv snart med Storm og Regn
Grumt lagde alt det Skjønne øde;

Snart var det som en Fjelddal, riig
Paa Blomsterduft og søde Frugter;
Snart var det en Savanna liig,
Hvor gjennem Siv sig Slangen bugter;

Snart var det som en Himmel blaa,
Hvor Haabet dækked Alt med Glemsel;
Snart over Heden saaes fremgaae
Fortvivlelsens uhyre Skræmsel.

Der er en Trolddom grum og stærk, —
Den skummel tidt derinde ruged,
Og hvert mit Hjertes stille Værk
I en chaotisk Nat nedknuged;

Hvor Snogen vandt sig, giftig, fort,
Mens Tigeren med Diets Gnister
Vildt fræmmed Glædens Engel bort,
Og gloede paa mig, blodig, bister.

En Tomhed hersked stundom der, —
Et saa umaalt og trøstløst Øde,
Et Mulm, en Stilhed, fjern og nær,
Saa Livet — Tanken — Haabet døde! —

— Naar fordum ret en øde Egn
For Livets Sæd man tog i Eie,
Da bar man foran Korsets Tegn, —
Det lysned alle mørke Veie.

Det rensede hvert giftigt Dyb,
De vilde Udyr skjalv og frygted;
For Himlens Banner Mørkets Kryb
Svandt, som Phantomer, hen og flygted!

— Du kom! — og lüg den lune Vind,
Der huldt bevinger Vaarens Følge
Og aander bort fra Bjergets Tind
De Taager raae, som det ombølge; —

Saaledes jog Du, kjækt og let,
De værste Udyr jo paa Flugten,
Og Hjertet, længst af Sorgen mæt,
Sig aabned glad for Himmelfrugten.

Ifald Du vil, Du skaber om
Ved Alvor, stemt med Kjærligheden,
Mit Hjerte til en Helligdom, —
Min vilde Ørken til et Eden.

Dit Kors er Rosen i Din Haand,
Din Stemme er en hellig Psalme,
Dens Klang er Frelsen for min Aand,
Og Rosen? — vil jo aldrig falme?

8.

Her midt blandt Dine Huus-Spioner,
Der øve Hundens skarpe Sands,
Hvor Du, min søde Rose! throner
Som Smykke i en Tornekrands;

Jeg sender Dig fra Sjælens Gjemme
En Gjenklang af dens rige Fryd;
Thi den igjen har vundet Stemme
Og Strængen atter Klang og Lyd.

Jeg har jo Dine Hænder trykket,
Dit Øie fik jeg atter see,
Og, mildt forfriskket, sødt henrykket,
Jeg hørte Dig jo atter lee!

Den Lægeduft igjen jeg aanded,
Som svæver om Dig, hvor Du gaaer;
Og Hjertet, som sig bittert vaanded,
Med nysødt Liv og Lue slaaer.

O! jeg vil hylde Dig, min Dronning!
Ved Hjertets og ved Harpens Slag,
Og Sangerhimlens Jomfruhonning
Dig offre til min sidste Dag;

Thi kraftigt, sundt Dit Hjerte luer,
Du er saa deilig, fiin og kjæk;
Og Livets Roser, Melk og Druer
I Mismod ei Du kaster væk!

9.

Du vilde Hjerte! sov i Fred!
Din underfulde Vugge
Staaer aldrig stil, men op og ned
Den svæver, som ved Havets Bred
De hvide Maager dukke.

O sov, Du kjære Barn! og lad
Dig ei af Drømmen skrække!
Vild, efter Storm og Regnens Bad
Vil alle Skyer stilles ad,
Som end Din Himmel dække.

O, sov! og lad mig kalde hid
Ved Cithrens klare Strænge
En Vagt saa stærk, saa kjæk, saa blid,
Der stande skal, beredt til Strid,
Tro ved Din Vugges Gjænge.

See, Freden med sin Oliegvist,
Og Glemsel med sin Dvale,
Og Mod, med Blikket selvbevidst,
See, Trøsten nærmer sig jo hist
Fra Haabets grønne Dale.

Tro ogsaa lidt paa Kjærlighed!
Den vaager hos Din Vugge.
Ved den, paa rette Stund og Sted,
Du til en riig og evig Fred
Dit Die skal oplukke.

10.

Har Du alt længe sovet?
Ligger Du sødt i Blund?
Hviler Dit trætte Hoved?
Smiler i Fred Din Mund?

Er Din Tanke saa standset
Sidst i en mild Accord?
Søvnen — valmuekrandset —
Jog den Dig Smerten bort?

Under den hvide Kappe
Slumrer Dit blonde Haar?
Ned fra Himmerigs Trappe
Drømmen saa sagte gaaer?

Maler en liflig Scene
Sig for Dit anende Sind?
Ligger Din Haand, den ene,
Under Din fine Kind?

Ligger ved Hjertets Kilde
Haanden, den anden, blødt?
Dæmper den der de vilde
Smerter, venligt og sødt?

O, det yndige Billed,
Som for min Sands opgaaer!
Reent og puurt det stillet
Her i mit Indre staaer.

Fjernt, som Klokkens Kimen,
Der kalder til Nattens Ro,
Aner mit Hjerte Timen,
Da jeg tør hos Dig boe.

11.

Fuglen sværmer for Himlen
Luftig, freidig og stor;
Midt i Blomstervrimlen
Dækker Bien sit Bord.

Dybt i kjølige Vande
Frydes den tause Æt;
Lilien bader sin Pande
I Rosernes Aandedræt.

Floden til Havet render,
Rislende, som med Sang;
Blomsten sit Die vender
Rundt efter Solens Gang.

Saa elsker Alverden Noget;
Men jeg har Meer end Alt!
Min Lykkes Dybde ei Sproget
Mægter at faae udtalt!

12.

Du vil ei troe, hvad jeg har sagt,
Hvad jeg har sjunget tusind Gange:
At ene Du, Din Tankes Magt
Besjæler mig i mine Sange?

Du vil ei troe, Du Solen er,
Hvis Straaler mig til Livet vækker
Hvis Varme, mild og sød og kjær,
Hvert Blomster i mit Bryst opklækker?

Du vil ei troe, at Du har endt
Min Tankes lange Vinterdvale,
At Du til Hjertet mig har sendt
Alt, hvad kan trøste og husvale?

O, tag min Sang til Eie frit!
O, sig, hvor kan Du ængstligt dvæle
Ved Tanken her om „Dit" og „Mit"?
Som Talen var om tvende Sjæle?

Som tvende Draaber vorde Een,
Naar de paa Liliens Blad nedtriller,
Mens i den Hele, klar og reen,
Nu Morgenrødens Purpur spiller;

Saa har min Sjæl sig heelt fortabt
I Din, og hvad den nu udtaler
Om Alt, hvad Smukt og Stort er skabt,
Som Gjenskin kun af Din sig maler.

O, Elskede! Din Kjærlighed
Fra Undergang mig har udrevet,
Og uden Dig, forvist jeg veed,
Jeg hverken sang eiheller leved.

13.

Tænker Hun ei paa mig, vil jeg dog tænke
Paa Hende, saalænge jeg end har Liv;
Min hele Sjæl vil jeg nedsænke
I Betragtning af den yndige Viv!
Vender Hun sig bort, vil jeg dog stirre
Efter det søde, flygtende Lys,
Til mine Sandser sig forvirre
I Dødens klamme, dæmrende Gys.

Fik jeg engang den Skjæbne fristet,
Svandt den elskede Leder, jeg har havt;
Da Liv og Verden for mig har mistet
Al sin lisligt tiltrækkende Kraft!
Flygter Hun fra mig, mister jeg Hende,
Jeg, druknet dybt i mit Hjertes Vee,
Kunde ligesaa godt mine Øine blænde,
Thi for mig var da Intet meer at see.

14.

Der sitrer paa mine Læber
Vel tusind blomstrende Ord;
Fra Hjertet op de stræber,
Hvor evindeligt de groer.

Der svæver paa min Tunge
Saa mangen Tone sød,
Som af min evigunge
Kjærlighed blev fød.

De have en Angst, en Længsel
At trænge frem og flye;
Ud fra det mørke Fængsel
Til Liv og Fribed tye.

Det Fængsel er mit Indre,
Der er saa fælt og vildt;
Der ingen Stjerner tindre
Og lyse fromt og mildt.

Thi Stormen gaaer derinde
Og jager Freden bort;
Frem fare de skarpe Vinde
Og Natten er kold og sort.

Der lide de saa ilde
De lette Toner og Ord;
Saa gjerne de flagre vilde
Til Dig, hvor Freden boer.

Og ængstedes de ikke
Af saa meget andet Smukt,
Saa lokked de Dine Blikke
Fra deres livlige Flugt.

De dvæler — men ei de vover
Forstyrrende — og raae — —
Saa strømmer Smerten over —
Og Spirerne udgaae!

15.

Rosa unica.

Hvad mener Du med dette hulde,
Ætherrene, anelsesfulde
Smil, som fra Dit Bæger
Vidunderligt mit Sind bevæger?
O, maa jeg elske Dig, Du hvide
Veemodige? Du fromme
Fiintduftende Rosensblomme?
Fra nu til evige Tide?
Et Hjerte har Du vundet —
Et andet med! thi bundet
Det er til hiint, hvis Taarer blide
Jo ved Dit Veemodsblik har rundet.
O, maa jeg elske Dig, Du Fromme?
Da, hvad jeg end skal lide,
Og hvad der end vil komme, —
Min Tanke skal ei forlade
Det ædle Tempel, Du bygger
Af Dine forklarede Blade

Mellem de dunkelgrønne Skygger!
Der vil jeg glemme det Kolde, —
Det Bittre vil jeg hade;
Der vil jeg mine Hænder folde,
Der vil jeg min Andagt holde;
Min Sjæl, afført sin Vaande,
Skal evigt der sig bade
I den reneste Duft og Aande,
Som i en hellig Kildes Vande;
Med Dig skal den sig blande
Og luttret, klar opstige
I stille Fred, som ikke Toner
Og ikke Ord udsige,
Fra disse taagemørke Zoner
Op til det fjerne, uudsigelige,
Af alle Sjæle anede,
For alle Hjerters Vandring banede
Kjærlighedens Blomsterrige!

16.

En Stjernetyder liig, der henrykt glemmer
Hver Klang, hver Glands, der jordisk ham omringer,
Mens huldt bedaarende de Toner klinger,
Som hemmeligt og dybt hans Hjerte gjemmer;

Og mens han lytter til de elskte Stemmer,
Hans Længselsblik sig op mod Himlen svinger,
At speide der, om ei hans Stjerne bringer
Bekræftet, hvad han anende fornemmer;

Saa gik jeg hisset i den store Skare,
Og drømte i det underfulde Rige,
Som Hun beboer, og jeg med Tro mon vare.

Da mødte Øiet, jeg lod opad stige,
Et Pagtens Tegn fra den Usigelige,
Fra Hendes Haand og tvende Stjerner klare!

17.

Det suſed i nøgne Toppe,
Over Græsſets ſpæde Haar;
Da ſang der en Fugl hiſtoppe:
„Nu kommer den favre Vaar!

Jeg floi over Bjerg og Dale,
Jeg floi over Strøm og Sø,
Overalt jeg hørte tale
Om den reiſende Kongemø.

Af Smykker eier hun mange,
Hun haver ſaa meget Guld;
Hende følge tuſinde Sange,
Thi hun er ſaa vennehuld.

Hun ſtunder til diſſe Lande,
At rede ſin Blomſterſeng,
At lunkne de kolde Vande
Og ſprede ſit Guld iflæng.

De nøgne Grene hun klæder,
Hun feier den iisgraae Luft,
De farvede Blade hun væder
Med balsamvirkende Duft.

Jeg saae hende just paa Reisen,
Hun hvilte paa grønnen Eng,
Hvor Storken spanked med Kneisen,
Mens Lærken slog sin Streng.

Hun raabte: „Hør min Befaling,
„Du liden Sanger paa Qvist!
„En rigelig Løn og Betaling
„Den fanger Du ganske vist.

„Mit Glædesbud skal Du bære
„Did til en Sanger i Nord;
„Han qvad min Priis og min Ære
„Midt i sin Sorg ifjor.

„Du sige ham: naar jeg kommer,
„Vil jeg smykke en Løvsal grøn;
„Der skal han vandre i Sommer
„Og sværme og drømme i Løn.

„Siig ham, at jeg vil læge
„Hendes smertefulde Bryst —
„O! siig, at jeg vil qvæge
„Hende med venlig Trøst.

„Han haver ei anden Glæde,
„Han nyder ei anden Lyst —
„Thi vil jeg, Hun ei skal græde,
„For Sorgen har Hende kyst.

„Jeg Sorgen vil kjæk forvise
„Alt ved mit Scepters Magt;
„Den sødeste Lindring og Lise
„Er jo i min Haand nedlagt.

„Min Skov og Eng skulle dufte
„Ret som en lægende Drik;
„Min Himmel skal blaane og lufte,
„Og funkle skal Solens Blik.

„Men Havets Bølge skal bæve
„Om Hendes Skulder og Lænd,
„At Hun sig atter maa hæve
„Styrket og karsk, som den.

„Flyv nu! og lyd min Befaling,
„Nu liden Sanger paa Qviſt!
„En rundelig Løn og Betaling
„Da venter Dig ganſke viſt!"

— Saa bød hun mig, og jeg ſidder
Nu ſtolt for Dit Aaſyn her!
Bring ſelv nu min Hilſen, mit Qvidder
Til Hende, ſom Du har kjær!"

18.

Nu Vaarens Blikke venligt smile;
Men i Dit Øies milde Blaa
Jeg seer den bittre Taare hvile, —
Jeg seer min Himmels Skyer staae.

Mens Solen gaaer omkring og vækker
De spæde Børn af dunkle Jord,
Vemodig Sorgens Lilie dækker
Min Rose med sit hvide Flor.

Hvor skulde jeg med Vellyst drikke
Den bæske Skaal, som Dig er rakt,
Hvis atter kun i Dine Blikke
Jeg kunde skue Freden vakt.

Men ak! jeg — lænket fast til Strande —
Maa staae og see i Storm og Hav
Dig tumles om af vilde Vande
Og tør ei dele selv Din Grav!

19.

Der bygger en venlig Svale
Paa Hendes Vindves Karm;
Forstod jeg dog dens Tale
Og Sangen fra dens Barm!

Forstod jeg dog dens Qvidder,
Det inderlige Sprog,
Den taler, mens den sidder
Og seer saa skjelmsk og klog! —

For Hendes Vindve skyder
En Rosenstok sig op;
Ud gjennem Løvet bryder
Rødmende Knop ved Knop.

Den stille Blomsterranke
Stirrer ad Ruden ind;
O, vidste jeg dens Tanke!
O, kjendte jeg dens Sind! —

Og Solens stærke Die
Og Maanens blide Blik
Saa ofte fra det Høie
Derind til Hende gik.

De lykkelige Trende
I Forhør jeg gjerne tog;
Men ak! jeg maatte da kjende
Tre nye levende Sprog!

20.

Tak, Elskte! for det Blomsterbrev,
Som med Din kjære Haand Du skrev!
Jeg læser det med henrykt Sind,
Og seer mig paa hvert Bogstav blind;
Berøres i dets rige Glands
Og sværmer i dets dybe Sands!
Med hver en Duft af Blomst og Blad
Fra Dig en Tanke følges ad;
Og hver en Farve er en Klang,
En øm, en kjær, en liflig Sang,
Der toner fra et Fredens Hjem
Og maner Længsels Sukke frem.
Hvor glad i Tanken jeg Dig saae
Hist ved Dit runde Bord at staae,
Alvorlig, som Du være kan, —
Min søde, ranke Lilievand!
Mens under Diets kloge Vagt
Du ordned disse Blomsters Pragt;
Mens Du med Rødt og Guult og Grønt
Med Blaat og Lila fik mig sagt
Saameget Elskeligt og Kjønt!

En Mildhed er deri, en Fred,
Men dog en dyb Vemodighed.
Hver Duft er som et sagte Suk,
Fremlokket ved en Taaredug;
Thi seer jeg dem i Øiet ret,
Har alle Blomsterne jo grædt,
Og alles Kind er blank og vaad!
O, sig, hvad tyder deres Graad? — —
Tak, Elskte! for det Blomsterbrev;
Som med Din lille Haand Du skrev!
Den Mildhed, som deri er lagt,
Maa virke med en himmelsk Magt;
Thi fra Dit Hjerte den fremgik,
Velsignet af Dit huldе Blik,
Befæstet ved Din Tankes Aand
Og smykket af Din kjære Haand.
Ei mægter jeg at sende her
Et Svar, som ret var Brevet værd;
Men lover kun — skjøndt ak! hvor lidt! —
Af Hjertets Grund: at hvert et Skridt,
Mit Liv paa Verdens Vei tør gaae,
Skal vorde Dig et Svar derpaa!

21.

Der var saa eensomt og saa stille
Der, hvor jeg laae paa grønne Strand;
Jeg hørte Bølgen langsomt trille
Og skumme hen ad hviden Sand.

Nu taug de travle Livets Røster,
Og Skibe med de hvide Seil,
Der vendte hjem fra fjerne Kyster,
Gled sagte paa det klare Speil.

I Cirkelflugt den blanke Maage
Hen over Havets Flade skjød;
Mens Solen sank, den lette Taage
I Osten dæmred rosenrød.

En lille Fugl paa Gjærderanden
Betragted mig og sang i Ro;
Hist Pigen kom med Melkeskranden
Og lokked for sin røde Ko.

Blank Maanen hæved sig af Voven,
Stærkt duftede det friske Hø,
Og alle Fugle taug i Skoven,
Da Solens sidste Glimt mon døe.

Der var, som under Kirkens Bue,
En Høitidsro, en salig Fred,
Der stemte med mit Hjertes Lue,
Min Andagt og — Vemodighed.

Jeg hilste denne Fred med Taarer,
Min Tanke var hos Dig, min Brud!
Og bittert gjennem Hjertets Aarer
En Strøm af Smerte gjød sig ud.

Min Bøn til Ham, som fra det Høie
Paa Jorden Fryd og Sorg udsaaer, —
Mit Suk — og Duggen i mit Øie
Er kun, hvad jeg til Trøst formaaer.

Min Elskede! forsag Du ikke,
Min Engel paa den dunkle Jord!
En naadig Gud jo vil tilsidst
Fredspalmen Dig, før Du det troer!

22.

Hverken Konge eller Dronning
Har jeg sjunget til endnu!
Kun Du, min Tankes Honning!
Har næret mig — Du!
Som et venligt Barn sig lægger
Til det moderlige Bryst,
Som en Tiger sig strækker
I den svale Flod med Lyst;
Som en Boa sig slynger
Op i et løvrigt Træ;
Som en Nattergal synger
I Rosenbuskens Læ;
Som en Bi sig nedsænker
I Liliens Jomfrudsjød;
Som en Vedbend sig lænker
Til Muurstenen rød;
Som et Kildevæld rinder
Og aldrig bliver træt;
Som en Silkeorm spinder
Sig i sit rige Net;
Som en Solsik bevæger
Sig mod sin lyse Sol;

Som Magnetnaalen peger
Stadigt mod sin Pol:
Saaledes jeg Dig vier
Hver Tanke i mit Bryst;
Saa af Dit Die dier
Mit Hjerte kjærlig Trøst;
Saaledes jeg mig slynger
Om Dig, mit Livsenstræ;
Saaledes sødt jeg synger
I min friske Roses Læ;
Saaledes jeg nedsænker
Mig i Dit Billeds Skjød;
Saaledes jeg mig lænker
Til Dig i Liv og Død;
Saa Hjertets Kilde rinder
Og bliver aldrig træt;
Saaledes jeg indspinder
Mig i Din Tankes Net;
Saaledes jeg mig dreier
Mod Dig, min varme Sol;
Saaledes jeg kun eier
Een fast og sikker Pol! —
Og uden Dig var Livet
Mig kun et Skum paa Strøm; —
Et iiskoldt Pust i Sivet —
En Anelse — en Drøm!

23.

Til Sundhedskilden gik jeg
For Dig, min Hjertenskjær!
Og Lægedrikken fik jeg,
Som jeg Dig sender her.

Mens kummerfuld og stille
Jeg sad paa Kildens Kant
Og hørte Vandet trille,
Fra mit Øie Taaren randt.

Til Nymphen, den smukke,
Som herster der i Løn,
Jeg sendte hede Sukke
Og min inderligste Bøn.

Jeg bad af Hjertets Varme
Med min bævende Mund,
Hun skulde sig forbarme
Og faae Dig stærk og sund;

Og lette al den Smerte,
Som vil tynge Dig til Jord,
Og dysse huldt Dit Hjerte
I Slummer ved sit Ord;

Og Dine Roser pleie
Og Dine Liliers Skjær
At længe jeg maatte eie
Hende, som har mig kjær!

Og jeg loved, hvis hun vilde
Bønhøre denne Gang,
Hende og hendes Kilde
Min allerbedste Sang.

24.

Naar dybt i Nattens lune Skjød
Dit Hoved Du til Hvile bringer,
Du siger, at det ofte lød
Som Flagren af useete Vinger;

De svæved om Dit Leiested
Saa lette, susende og milde;
Men hvad det var, Du ikke veed?
Du veed det nok, ifald Du vilde!

Det er to Sjæle, som sig frit
I Nattens stille Favn ter hæve;
Det er to Hjerter, der til Dit —
Til deres Helligdom hensvæve.

Det Ene, ungt og let, i Løn
Sig svinger over Land og Havet
Midt i den fromme Aftenbøn,
Hvormed Du selv det har begavet.

Det Andet, lige ømt og tro,
Fra Stadens lumre Mure hafter;
Høitblussende, og uden Ro,
Det heftigt for Din Fod sig kaster.

Det Ene, i sin milde Fred
Urørt af Verdens Smuds og Bærme,
Tør frit fra Himlen dale ned,
Og frit sig Helligdommen nærme.

Det Andet, ak! med Verdens Færd
Og al dens Jammer saa fortrolig,
Med hellig Sky Dig kommer nær
Og svæver om sin Andagts Bolig.

Men hvad Dit rige Hjerte dem
Saa kjært, saa elskovsfuldt har skjænket,
Vil begge To til Gravens Hjem
Bevare helligt og ukrænket.

25.

See til Jupiter, den Skjelm,
Høit paa Nattens mørkblaae Mure
Staaer han med sin gyldne Hjelm
Jo paa Vagt, for lumsk at lure.

Vogt Dig vel for ham, mit Barn!
Han har ei det bedste Rygte!
Hvis han fik Dig i sit Garn,
Maatte Du det Værste frygte.

Han er just en Connaisseur,
Det fortælle Oldtids Sange;
Og han veed nok, nu som før,
Hvad der nok var værd at fange!

26.

Paa Gaden over Stenene
Dig følger en lille Een;
Saa vims han bruger Benene,
Han er slet ikke seen.

Han render Dig i Hælene
Saa let med freidigt Mod,
Paa Trappen, over Fjælene,
Hvor Du sætter Din Fod.

Som en lille huusvant Nisse,
Skjøndt Du ham øiner ei,
Han iler med tilvisse
Paa hver Din Sti og Vei.

Han boede med Dig sammen,
Hvor saa Du flytted hen;
Han havde ret sin Gammen,
Den uselige Svend.

Du troede Dig tidt alene
Med Haanden under Kind;
Han gynged i Hyldens Grene
Og kigede til Dig ind.

Tidt sad han Dig for Øiet
Midt i Din Blomsterkost,
Saa overstadig fornøiet,
Som Rotten i sin Ost.

Han spidsed da sit Øre,
Naar ret Du sukked ømt,
Saa gjerne gad han høre,
Hvad Dit Hjerte fik drømt.

Hvor gjerne han vilde trøstet
Dig, naar Dit Hjerte leed;
Hvor gjerne han Dig forlysted,
Ak, Sligt Du ikke veed.

Hvor gjerne vilde han veire
Din Kummers Dæmring hen,
Den skumle Nat beseire
Og skabe Dag igjen!

Da nys det gik Dig saa ilde
Hist paa den steile Vei,
Han iled, men kom for silde,
Og ak! han hjalp Dig ei.

Tidt sad han paa hvide Blade,
Naar Pennen ret blev brugt;
Og paa Din Farvelade,
Naar Du maled Blomst og Frugt.

Han lytted til Din Kjoles
Raslen, ihvor Du gik;
Og leved kun ved at soles
I Dine klare Blik.

Naar aarle Du opbinder
Dit bløde, blonde Haar,
Han med blussende Kinder
Paa Din Speilramme staaer.

Han smiler ved Din Latter,
Han græder ved Dit Suk:
Ak, aldrig selv Du fatter,
Hvor han finder Dig smuk.

Hver en Sittren med Brynet,
Og hvert Dit Dies Blink
Opfanger han som Lynet
Saa klart og saa flink.

Naar Du tier, naar Du taler,
Naar Du sidder, naar Du staaer,
Naar Du læser, skriver, maler,
Naar Du reiser Dig og gaaer;

Naar Du hysler ret saa nydeligt —
Al den søde Harmonie
Opfatter han saa tydeligt,
Som udtaler sig deri.

Og hvad selv Du agter føie,
F. Ex. Din Tommeltot,
Han seer med kjærligt Øie, —
Han lider den saa godt!

— Men Dvergen er min Tanke;
Han lever kun af Dit Liv
Og vorer, som Druens Ranke
Vorer ved Solens Bliv.

Jeg maa dig det forkynde,
At ret med barnlig Lyst
Han dier af al Din Ynde
Som af en Moders Bryst.

Han dier den Sødheds Kilde,
Som i Dit Væsen boer;
Saa, var han før kun lille,
Han bliver nu stærk og stor.

Og har han med List og Lempe
Saa fulgt sin Lyst og Pligt,
Han kroer sig som en Kjæmpe,
Og kalder sig et Digt.

27.

Lad dem synge, som de maae!
Lad dem qvæde deres Sange
Fade, flaue, brede, lange,
Tørre, vindige og smaa!
Lad dem kun som Ulve tude
Om Despoter og om Død!
Lad dem Friheds Morgenrød
Kun som Lærker høit bebude!
Lad dem slynge deres Ild!
Lad dem tænde deres Fakkel!
Blande mig i det Spetakel
Hverken kan jeg eller vil.
Gav mig Gud til Sang en Stemme,
Ild i Hjerte, Kraft i Bryst,
Vil jeg dog kun til Din Trøst
Sangens Ild og Styrke gjemme!
Hvis jeg kun et kort Secund
Fra min søde Elskovssstjerne
Sorgens tunge Slør kan fjerne
Og Dit Hjerte gjøre sundt;
Hvis jeg kun et Smil kan vække
Op til Blomstren paa Din Kind;

Hvis jeg Spiren i Dit Sind
Til et Fredsminut kan lægge;
O, da maa den hele Flok
Gjerne qvække, qviddre, sukke,
Alle Laurens Blade plukke, —
Der er vel til Alle nok! —
Du alene mig kan lønne!
Du — alene Du kan faae
Sjælens Blomst til ud at slaae
Sine Blade, friske, grønne!
Og al Verdens raae Forstand,
Pral og Prunk mig intet veier
Mod en slig Begeistrings Seier,
Som Du mig berede kan.
Dog det er ei egen Kraft,
Som bevæger Alt herinde;
Du beruser det, Veninde!
Liig en mægtig Drues Saft!
Thi til hver en sindrig Tanke
Og til hver en dristig Flugt,
Hver en Blomst og hver en Frugt
Det hos Dig maa Frøet sanke.
Elskte! Du vil til min Grav
Jo Din Sanger huldt beskytte?
Laurens Krands jeg aldrig bytte
Vil for Rosen, Du mig gav!

28.

Hil Dig, min Vandrings Lys!
Min Morgenstjerne klar!
Som mig fra Nattens Mørke
Mod Dagens Dæmring bar!
Du vinked mig fra Jord,
Og, som Lærken, høit og frit
Jeg gviddrer nu, — men Qvadet
Er heelt og holdent Dit!

Du smiler mildt og stille
Til den rødmende Øst,
Mens Nattens Kjortelbræmme
I Flugt Du har tyst.
Du lukker bly Dit Øie, —
Men Smilet ikke døer,
Skjøndt Du blufærdig svinder
I Solens Straalesløv.

Det kom mig for vel stundom,
At Din Straales Trylleri
Sig dulgte i en langsom Sky,
Der drog Dig forbi;
Men det var ingen langsom Sky;
Det var i mine Blik
En Taare, mild og varm,
Som fra Hjertets Afgrund gik.

Den vilde op at skue,
Hvad der bevæged saa
Den urolige Bolig,
Hvor den slumrende laae;
Den vilde op at skue
Den guddommelige Magt,
Der af dens dybe Dvale
Til Liv den havde vakt.

Dens Liv var sødt og stille,
Ei Smerte var deri,
Den fødtes ved Din Straales
Huldsalige Magie.
Den lokked sine Søstre frem, —
De kom med milde Blik;
Thi Alle jo af Dig
En Velsignelse fik.

O, blot naar jeg Dig tænker,
Da smeltes jo i mit Bryst
Jordlivets Is og Kulde
Til en sommerlig Lyst;
Og hvad Gudherren lagde
Af Godt i Hjertets Gjem,
Fremspirer ved den Dug,
Som Du har lokket frem.

Min Vandrings søde Lys!
O, min Morgenstjerne reen!
Glødende som Rubinen,
Stærk som Karfunkelsteen!
Naar Dagens Sol nedsynker
I det vestlige Hav,
Vil Du, som Aftenstjerne,
Da blinke over min Grav?

29.

Skjøn er Vaaren! lifligt Solen
Farver Vogens lyse Top;
Bukkar dufter og Violen
Slaaer med Blu sit Øie op;
Bag de blode, grønne Lokker
Smiler Rosens spæde Mund,
Og som klare Sølverklokker
Klinger Fuglesang i Lund.

Skjøn er Vaaren! ak, men svinder
Flygtig som et Aandedrag;
Om dens Herlighed os minder
Snart kun Løvets gule Lag;
Rosen slumrer, Lilien segner,
Livet dør paa Mark og Vang,
Solens varme Kinder blegner,
Stum er Lundens Klokkeklang.

Men en bedre Vaar jeg kjender,
Ingen Vexel herfker der:
Stadigt Rosens Flamme brænder
Mildnet huldt af Liliens Skjær;
Sjælens Blomfter, frie og unge,
Staae juft der i freidig Flor,
Og i Helligdommen fjunge
Evigunge Længfters Chor.

Hun er Vaaren, jeg har fundet, —
Paradifets unge Frugt!
Hun er den, fom faft har bundet
Ved fin Trolddom Tidens Flugt!
Ak, i Hendes Smil, i Sukket,
I det milde, kjære Blik
Har mit Hjerte dybt inddrukket
Evighedens Ungdomsdrik! —

30.

Løvet synker mat til Jord,
Solens Blik har tabt sin Styrke,
Og i det forladte Nord
Herske Skyer, Kuld og Mørke.

I mit Hjerte er der Syd;
Eviggrønne Rosenfaner,
Drueblod, Orangers Pryd,
Sol og Blomster og — Vulcaner.

31.

Naar Solens Blik kun sparsomt bryder
Bag Skyen frem i gule Høst,
Da gjennem nøgne Skove lyder
Til Fuglene en Varselsrøst.

I hellig Taushed Alle lytte;
De veed, det er en Guddoms Bud;
Og kjækt fra deres Sommerhytte
De svæve mod det Fjerne ud.

Hen over Havets sorte Bølge,
Høit under Himlens blaae Paulun
I store Sværme rask de følge
Hiint Varsel, som en Krigsbasun.

I Syd, hvor nys for Solens Lue
Granatens fyldte Bøble sprang,
Der drikke de den stærke Drue
Og vaagne op til Liv og Sang!

En Enkelt dvæler her i Lunden,
Som i sit rette Fædreland;
Som ved en venlig Trolddom bunden
Hensjunken, stille, sidder han.

Men indad vendt er nu hans Blikke,
Thi der er livligt, mildt og klart;
Og hvad hans Die skuer ikke,
Er just hans Hjerte aabenbart..

Som naar i Nattens Mulm det lyner
Og viser Egnen i sin Pragt,
Forglemte, fjerne, kjære Syner
Ham lokke med vemodig Magt.

Da drømmer han om blanke Straaler,
Om lune Vinde, lysblaa Luft,
Om klare Kilder, Liliestaaler;
Om Guldorangens stærke Duft.

Han drømmer om de Drueklynger,
Hvor han beruset fordum hang,
Mens Mindet dybt i Hjertet synger,
Hans Længselsqval en Vuggesang! —

Saaledes — skilt fra Dig — min Engel!
Jeg drømmer om den Rose rød,
Der i et Nu paa Liliens Stengel
Ved Aabenbaring os blev fød.

Jeg kan ei hvile! — kan ei glemme
Dit Blik, Din Røst, Dit Hjertes Slag,
Og stedse mere kjæk min Stemme
Dig synger — til min sidste Dag.

Du er mit Liv her midt i Døden,
Du er mit Haab i Smertens Stund;
Du har mig vakt i Morgenrøden, —
Bred mig Din Favn til Aftenblund!

32.

Her hjemme i min Stue
Violerne, de blaae,
Paa Gulvet, i Papiret
Henkastede laae;
Og da jeg Fængslet aabned
Og rigtig paa dem saae,
Da var de næsten døde, —
Og saa var der saa faa!
Jeg lagde dem om Koppens
Forgyldte, krumme Rand,
Og døbte dem saa kjærligt
Med Livsens friske Vand.
Een Nat har gjort Mirakler!
Imorges jeg jo saae,
Alle de smaa Stakler
Deres milde Blik opslaae.
I Duft de til mit Hjerte
Takoffret lod fremgaae,
Og vi var alle glade, —

Men, ak! der var saa faa!
Jeg voved ei at sende
Dem hist den lange Vei;
Til Dig, min Veninde!
Det maatte jeg jo ei.
Nu staae de her og haabe —
De haabe jo som jeg; —
Som jeg de alle længes,
De længes efter Dig;
Men længes de for længe,
Da gaaer det dem som mig!

33.

Saa fast mit Hjerte banker,
At det smerter som Ild;
Uroligt Sindet vanker
Omkring og farer vild.

Mit Die seer kun Mørke,
Hvorhen det er vendt;
Min Fod har tabt den Styrke,
Som før den har kjendt.

Min Tunge sig forbittrer,
Min Tinding er som Bly;
Jeg trodser — og jeg sittrer —
Jeg vil — og er dog sky.

Men er Du ved min Side
Og hører jeg Din Røst,
Den venlige, den blide,
Da aander let mit Bryst.

Da klinger Harpen inde
I Hjertets Helligdom;
Da seer jeg glad forsvinde
Hvert Jammerens Phantom.

Du smiler og Du taler,
Og Din Tale, Dit Smil
Kan ende mine Qvaler,
Saasnart som Du kun vil.

34.

En Rosenstok, ustadig,
Snart nøgen er, snart grøn;
Men i mit Indre evigt
Det blomstrer i Løn,

Saa Blomst og Blad fremspire
Med Vaarens Liv og Saft, —
Dog virker her ei min egen,
Men en anden, hellig Kraft.

To milde Stjerner vogte
Saa kjærligt paa min Vei,
At jeg var reent afsindig,
Hvis jeg dem fulgte ei.

O, kjære, klare Stjerner!
Bliv ved at tindre smukt,
Og led mig over Livets
Vildtsvulmende Bugt.

Jeg grundet har saa længe,
Men ei til Klarhed bragt,
Hvorfra I vel har hentet
Hiin underfulde Magt.

Saa mild — og dog saa vældig,
Saa venlig — og dog stærk,
At her paa Jord I virke
Et Himlens Underværk.

I fæstet har min Tanke
Til sin dybeste Rod;
I vækket har mit Hjerte
Og fortryllet min Fod.

O, kjære, lyse Stjerner!
Nu seer jeg klart og grant,
Hvor før jeg i Alverden
Kun Mulm og Øde fandt.

O, lær mig og at blusse
Som Eders Straale varm!
Lær mig den Flamme tænde,
Som I tændte i min Barm!

O, lær mig og at binde
Saa fast, som selv I bandt!
Lær mig en Seier vinde,
Som selv I den vandt.

Hold Eders Glands da yndigt
For Sky og Taage frie;
Og lad mig ene speile
Min Tilværelse deri!

35.

Hvor jeg af Længsel bæver
Hist i den kolde Nat,
Og mod Dit Vindue hæver
Mit Blik af Taarer mat;

Der risler ingen Kilder,
Der vifter intet Træ,
Ei Nattergalens Triller
Fremgaae fra Myrthens Læ;

Ei milde Vinde lufte
Hen over Havens Bed,
Hvor Natviole dufte
Og slumre sødt derved;

Ei Bjerget kaster Skygge
Ud over Dal og Strøm,
Hvor gamle Minder bygge
Og ligge som i Drøm;

Ei Stjernens Die titter
Ned til en vild Ruin;
Og Du har intet Gitter,
Jeg ingen Mandolin;

Og uden Melodier
I Nattens kolde Gys
Jeg ene staaer og tier
Og stirrer paa Dit Lys! —

Men — var den til at høre
Mit Hjertes stille Sang,
Og fulgte blot et Øre
De Melodiers Gang;

Og kunde den blot anes
Den rige Billedpragt,
Som i mit Bryst fremmanes
Ved denne Længsels Magt;

Og var min tause Tanke
Klar, som en Harpes Lyd, —
Da vilde snart sig samle
En Verden, fuld af Fryd,

Som henrykt vilde sænke
Sig ned i Sangens Strøm,
Og med min Tanke tænke
Og drømme med min Drøm. —

Men taus jeg staaer alene,
Og vandre maa min Vei
Paa Gadens øde Stene, —
Selv Du mig aner ei!

36.

Sov sødeligt i Dødens Skrin,
Du Rose, spæd og saur og fiin!

Sov sødt, o Barn! Dit Liv, Din Død
Mig smelter i en Vemod sød.

I Hendes stille Fredens Hjem
Du kom til Liv og spired frem.

Du voxed under Hendes Haand,
Omsvævet huldt af hendes Aand.

Du lærte Hendes klare Blik
Og Hendes Læbers Smil Du fik.

Hun redte Dig Din Vugge grøn —
Og hvad Du var, blev Hendes Løn.

Tidt tankefuld Hun paa Dig saae,
Mens end i Svøb og Baand Du laae.

Og da Din Puppes Ringe braſt,
Fik Hun det første Dieksaſt.

Hun saae Dit Hjertes første Slag,
Hun drak dit første Aandedrag.

Du — med det stille, fromme Sind
I Hendes Liv Dig leved ind.

Men ak! den Fryd kun vared kort!
Til Een Hun sendte Dig jo bort.

Og Han! — mens høit hans Hjerte slog
Sin kjære, lille Gjest modtog.

Med sværmende, fortryllet Sands
Han speided i Din Bladekrands.

Han stirred i Dit Bæger stivt
Og læste der en yndig Skrift.

Han aned al den Sympathie,
Som Hendes Aand fik lagt deri.

Og henrykt hver en Morgenstund
Hans Læbe nærmed sig Din Mund.

Og hver en Aften, from og tro
Han hvisked Dig: „sov sødt i Ro!"

Indtil Dit Hoved bøiet stod
Og Kindens Purpur Dig forlod.

Til Øiet tabte al sin Pragt,
Og falmet sank Din lette Dragt!

Thi ak! Hans Hjertes Feberglød
Var Dig for stærk — og blev Din Død!

O, sov nu sødt i Dødens Skrin,
Du, Hendes Barn! saa faur og fiin.

Dit Minde er Din Sjæl! og den
Skal kjærligt leve hos Din Ven;

Det binder ham til Hende, som
Dig var en Moder, kjær og from;

Og som hans Hjerte elsker, til
I Dødens Favn det briste vil!

37.

Jovist er Du fortryllende! —
Og mit Liv jeg leve vil
Al Din Herlighed hyldende
Ved Sang og Strængespil;
Dig heelt afspeilende
I Kjærlighedens Hav;
Der svinder jo det Feilende
Og synker som i Grav;
Thi veed Du ei, at Kjærlighed
Er just Dit rette Hjem?
Den bærer al Din Herlighed
Sødt straalende frem;
Den er det, som klarer jo
Og gjør det Dunkle lyst;
Den er det, som bevarer jo
En Himmel i vort Bryst!
Og naar engang de lægge mig
Paa Dødens kolde Seng,
Med Jordelinet dække mig,

Og stum er Harpens Stræng;
Og alt jeg ligger hyggelig
I Dødens milde Nat,
Og man spørger: „Var han lykkelig?"
Da reiser jeg mig brat
Og svarer høit: „Mig prydede
„Ei Laurens Hæderstegn,
„Ei qvæged eller frydede
„Mig Rigdoms gyldne Regn; —
„Men Hun — Hun har jo smykket mig
„Med Himlens bedste Navn,
„Og Hun — Hun har henrykket mig
„Til Salighedens Havn;
„Hun nævnede sin Sanger mig
„Og selv var hun min Brud, —
„Og Intet meer forlanger jeg
„Af Verden eller Gud!"

38.

Naar Natten kaster sine Skygger
Ud over tause Sø og Kyst,
Da kommer Sorgen hid og bygger
Sit Natteleie i mit Bryst.

Som Vedbend tæt til Stammen klynges,
Saa den gaaer ud og er forød,
Saa Sorgen ved mit Blod forynges
Og lever frodigt af min Død.

39.

Det er jo, som jeg tidt har sagt:
Alt, hvad sig til Dig nærmer,
Berused af Din Yndes Magt
Hengiver sig og sværmer.

Selv Fuglene paa grønne Green
Den skye Natur forandrer;
De hoppe ned med slanke Been
Paa Stien, hvor Du vandrer.

Saa dvæle de — saa hoppe de —
Og er slet ikke bange,
Men vende Halsen for at see
Dig rigtig mange Gange.

Var jeg en listig Jæger, Du!
Saa skjød jeg dem — med Rette;
Thi jeg er, som Du veed, jaloux,
Og de er saa coquette.

Dog skulde for min Dolk, mit Skud
Hver Din Tilbeder bløde,
Saa rydded jeg for Mange ud
Og Verden blev saa øde.

40.

Nu Dagen lukket har sit Øie,
Bag Skyen alle Stjerner døe;
Sig Bøgene for Stormen bøie,
Der suser over Land og Sø.

Men Solen kommer snart fra Østen
Og kaster Guld paa Skov og Kyst,
Saa from, veldædig, som naar Trøsten
Nedstiger i et sorgfuldt Bryst.

Nu har og Hun sit Øie lukket,
Ak, som har grædt saa mangen Gang!
Og Hjertet slumrer sødt, mens Sukket
Opløses i en Drømmesang.

O, Trøstens Sol! Du Dig forbarme!
I denne Barm er godt at boe;
Stig Du derned med Kraft og Varme,
Saa skjenker Du jo Liv til To!

41.

Paa Landet skal Du leve,
Der er saa godt at boe,
Naturen evig skifter
Og har dog evig Ro.
Ud fra det skumle Stræde!
Hist er saa lyst og vidt;
Der Vaarens Luft tør svæve
Om Dine Kinder frit.

I hine lune Skove,
Hvor der er Duft og Glands;
Ved denne Kyst, hvis Vove
Forlyster sig med Dands;
Paa denne Eng, hvis Blomster
Saa venligt til Dig lee,
Der skal Dit Hjerte styrkes
Og slippe al sin Vee.

Her Svanen er Din Hofmand,
Saa lækker, myg og krum
Han courer for Dig ivrigt,
Skjøndt Stakkelen er stum;
Med stirligt=bløde Lader
Han feiler paa sin Dam,
Og naar Din Haand ham mader,
Han ryster af Fryd sin Ham.

Og Lærken hist, samt Gjøgen
Er Din Hofmusikant;
De Smaa, de spille freidigt,
Hvad selv de opfandt;
Mens deres Dronning hviler
Paa Mosets Fløiel fiin,
Og Bøgen pragtfuld hvælver
Sin grønne Baldachin.

Sig Rosen frisk skal speile
Her i Din Kinds Karmin,
Og Natviolen blande
Sin sødeste Drøm i Din.
Her tier den fule Klaffer,
Her høres saa lidt til Suk;
Kun Stærens Sladder lyder
Og Duens Veemods=Kluk.

Os Dagen jævnt skal vandre
Sin stille, blode Vei;
Imellem os skal ei træde
Noget fremmed Ja og Nei!
Du slumrer ind ukrænket
Du vaagner op til Fred, —
Og seer Dig om — og finder
Slet intet Men derved.

42.

Jeg kom til Skovens Bolig,
Der var saa yndigt hist;
Og Fuglene fortrolig
Smaasnakkede paa Qvist;
Løvfrøen, grøn og lille,
Paa Tuen sprang med Lyst;
Fast hørtes Duggen trille
Paa alle Blomsters Bryst.

Veemodig og alene
Jeg blodt i Græsset laae,
Fra Hasselbuskens Grene
En Drossel paa mig saae;
Nysgjerrig og forvoven
Den nærmere sig svang,
Mens klart igjennem Skoven
Dens friske Toner klang.

Hist fjernt paa Høien standsed
En Hjort med stort Gevier,
Mens Daadyrflokken dandsed
Hen ad de grønne Stier.
Igjennem Krattet stimted
Jeg Havets glatte Speil;
Der langsomt gled og glimted
En Baad med hvide Seil.

En sagte Susen lufted
Hen over Bøgetop,
Og alle Urter dufted
Og saae mod Himlen op;
Og Himlen var saa herlig,
Saa venlig, puur og skjær,
Den smilte sødt og kjærlig
Ned til sin Børnehær.

Og alle Tanker forte
En Stund mit Sind forlod;
Thi Freden holdt dem borte,
Som Vagt den hos mig stod;
Den med sin Vinge vifted
Og tog mig i sit Skjød; —
Da i sin Slummer skrifted
Mit Hjerte den sin Nød.

Og jeg lod Hjertet sanke
Trøst i Naturens Fred;
Kun een — en hellig — Tanke
Blev vaagen end derved:
Hvad skal jeg med det Hele?
Den Fryd er ikke reen!
Nei — Gud! o, lad mig dele
Din Himmels Fred med Een!

43.

Jeg taug nu saalænge stille —
Jeg veed ei selv, hvor jeg slap —
Min Tanke mig syntes for lille,
Og Sprogets Skat altfor knap:

Men nu vil jeg trille og spille,
Min Lire skal dreie sig rap,
Ifald kun min Musa vilde
Mig sige ret, hvor jeg slap!

44.

Mig ingen Tid skal have bragt
En saadan Blomsterflor,
En saadan fyndig Tankepragt,
Som nu paa Dit Ord!
Jeg føler, hvor det spirer frem,
Jeg mærker, hvor det groer,
I Hjertets og i Tankens Hjem
Jeg følge kan Dit Spor.
Med Blomster vil jeg mætte Dig,
Med Farver og med Klang,
Med Krandse jeg omflette Dig
Vil i hver lille Sang.
Jeg henrykt vil forvilde mig
Paa Phantasiens Flugt;
Og salig=blind indbilde mig
Hvert Vingeslag var smukt.
Og Du? Du vil ledsage mig,
Min Eneste paa Jord!
Og Intet skal betage mig
Den Tro, hvorpaa jeg troer!

45.

I Sommer, da vi havde det yndige Veir,
Da sang jo for mig baade Lærker og Stær
Og Gjøgen den galed i Skoven;
Da laae jeg i Græsset saa blødt og saa grønt,
Mens Solen den tindred gjennem Løvet kjønt
Og luunt mig omfavnede Voven.

Hvor er Du nu henne, Du qviddrende Gjæk!
Som sang Dine Viser bag Busk og i Hæk,
Eller slog høit i Luften Din Trille?
Du var jo min Mester, men ogsaa min Ven,
Jeg hørte Din Sang og Du min igjen,
Og saa taug vi begge To stille.

Saa Du faldt i Slummer, Du Rose saa rød?
Og Dine Dine segned, Du Lilie blød?
I kunde ei holde jer vaagen?
Ja, nu er her øde paa Mark og paa Toft,
Graaskyen har tjeldet os Himlens Loft,
Paa Stenen sidder skrigende Maagen.

Nu Nattens Storm er blevet min Nattergal fiin,
Den suser, den fløiter med sørgeligt Hyiin
Gjennem vaade, sukkende Grene;
Og Døden har meiet sin grusomme Høst,
Hver Farve er slukket i Dal og paa Kyst,
Og Bølgerne stiynes til Stene.

Dog atter vil komme en pyntelig Vaar
Med Skove, der grønnes, med Fugle, der slaaer,
Med Blomster og Druer og Ranker;
Med kysesyge Bølger ved duftende Kyst,
Med Smil for mit Die, med Fred for mit Bryst,
Med Haab og med freidige Tanker.

For Hvem tør jeg sanke den qvægende Høst?
Med Hvem skal jeg dele den friske Sommerlyst,
Og drikke af Blomsternes Skaaler?
Jeg veed det jo nok — men ak! det er mit Savn,
At end i det Fjerne hendes elskede Navn
Liig Vaaren mig lokker og straaler!

46.

De see paa Dig med Øine milde,
De mæle intet bittert Ord;
De tale, tidligt eller silde,
Saa sødt, imens de staae i Flor.

Og deres Tankekreds er sluttet
I den, der pleier dem saa ømt;
De glemme saligt i Minuttet,
Hvad i Minuttet de faae drømt.

Til Tak de skjænke, hvad de eie,
Saa stærkt og puurt, som de det fik,
Mens de mod Solens Aasyn dreie
Med Længsel deres vaade Blik.

De er saa venlige, saa bløde,
Al deres Tanke reen og smuk;
De leve uden Sorg og Brøde,
Og slumre hen — foruden Suk.

— O, var jeg dog, som Blomsten, stille
Og uden Vildhed i mit Sind!
Jeg følte da med Taalmod trille
Kun Duggens Taare paa min Kind;

Jeg kunde tale med Dig rolig,
Som den, med Smilet om min Mund;
Du bøied Dig saa trygt, fortrolig
Og læste i mit Hjertes Grund;

Jeg leved ved Dit Øies Stjerne,
Som Blomsten, varm af Solens Glød;
Og ak! hos Dig jeg døde gjerne,
Naar Du med Veemod saae min Død.

47.

Svæv hid med al Din Pragt og Pryd,
Du milde Luft fra lune Syd, —
Hid over Land og Vover;
Bring Du os Solen, Regn og Dug!
Væk i mit Hjerte alle Suk
Til Sang, som endnu sover.

Opløft kun freidigt Du Din Røst,
O, Bølge! trindt om grønne Kyst,
Og hæv Dig dybt fra Grunden!
O, vug mig i Din stærke Favn,
Saa Alt — undtagen Hendes Navn —
Maa synke glemt til Bunden.

Stig op af Jordens Modersskjød
Saa hvid som Snee, som Dunn saa blød,
Du høie, rene Lilie!
Og lær mig ved Dit fromme Smil
For Længsels smertefulde Piil
At bøie fromt min Villie.

Træd frem, o Rose! Vaarens Trost!
Og ræk mig frit Dit huldе Bryst,
Jeg vil Din Friskhed die;
Indlullet ved Din Kind saa sund
Skal Smerten faae et lille Blund
Og Stundens Jammer tie.

Drag bort, o Himmel! bort Dit Slør,
Saa Stjernen jeg, naar Dagen døer,
Kan skimte fra det Høie,
Og tænke mig, i mørke Nat
Jeg saae bag sorte Flor og Hat
Et Blink fra Hendes Die.

Kom saa, Du søde Nattergal!
Snart Løvet vil i Skoven svale
Dit Brudekammer lukke.
Ak, vore Tanker følges ad!
Formæles skal Dit Elskovsqvad
Med mine Længselssukke!

48.

Skulde der komme den Tid,
Da Dine blonde Lokker blev graae;
Da Dine Dines Blaae
Blev sløret, og — skjøndt lige blid —
Din Læbes Purpur svandt;
Da Din svigtende Stemme kun
Som i en Drøm, i et usikkert Blund
Besværligt Vei til Ordet fandt;
Da Din Haand, den kjærlige, bløde,
Med Sittren sig lagde i min,
Og Din Fod med langsomme Trin
Hver Morgen bragt Dig mig imøde:
Da skulde Du vide, hvad nu knap Du troer,
At jeg elsked i Dig de evige Ynder,
Hiin evige Skjønhed, der huldt sig forkynder
I dette Alt, som kun stammer fra Jord;
At den Elskovs dybe Mystik,
Som jeg har læst i Dit Blik,
I hver Lade, i Din Gang,

I Haarets Farve og i Stemmens Klang,
Har en Kilde, der dybere laae,
End Alt det, som her skal forgaae,
End Alt det, vi made vandre fra, —
Du skal see, hvor jeg elsker Dig da!
Og den Tid — den kommer engang,
Naar det, som nu har Klang
I Høiden og Dybden, er forsvundet;
Naar nedad vor Pande vi bøie,
Mens Tanken alt boer i det Høie,
Hvorhen den fra Mørket sig svang;
Naar Meget er i Glemsel bundet —
Vore Savn, vor Sorg — og min Sang!

49.

Over By, fra Taarnets Kroner,
Under Himlen kold og graa,
Pindsehymnens Alvorstoner
Mægtigt til mit Hjerte gaae.

Sagteligt som Duer hvide
Med det grønne Olieblad
Gjennem Ætheren de glide,
Medens Skyen skilles ad.

Unge Haab og gamle Minder
Spire frem til kjærlig Trøst;
Taaren, som ustandset rinder,
Vander Blomsten i mit Bryst.

Let mit Suk med Aandedrættet
Flyer som af et Fangebuur,
Lig en Sommerfugl fra Nettet
I den vilde, frie Natur.

Og jeg blues ved min Jammer
I min blege Kummers Nat;
Har jeg i mit Hjertekammer
Ei en rig, en evig Skat?

O, en Skat, hvis fulde, rige
Rente er for Evighed:
Dig, min Uudsigelige!
Og Dit Hjertes Trofasthed.

Og jeg kunde feig forsage?
O, men Gud er mild og god;
Han tilgiver mig min Klage
Og ved Dig han skjenker Mod.

Under Skovens grønne Ranke
Vil jeg vandre eensom ud,
Og en hellig Pindsetanke
Sendé fromt til Dig og Gud!

50.

Jo tiere jeg Dig seer — ak!
Jo meer Du er mig smuk!
Og jeg skilles altid fra Dig
Med et dybere Suk.

Og med dybere Sukke
Jeg møder Dig igjen;
Der farer sødt en Gysen
Over mit Hjerte hen.

I Dit rørende, blonde
Dit silkebløde Haar
Min vansmægtende Tanke
Saa sød en Drøm sig saaer.

De yndigste Noveller
Jeg aner i Dit Blik;
Jeg ingen Bog saa deilig
End før for Die fik.

Som Engle om Madonnas
Hellige Hoved staae,
Saa tusind Phantasier
En Glorie om Dig staae.

De sværme og de svæve
Saa hemmeligt og tyst;
De vække milde Flammer
Og Sange i mit Bryst!

51.

Jeg mine Qvaler alle
Paa Dør har jaget kjæk;
Jeg saae dem tumle, falde
Og ile bort i Skræk;
Men min var ikke Kraften,
Der vandt mig dette Slag;
Det var min Helligaften
Det var min Helligdag.

Jeg veed, de staae og vente
I Kulde hist og Slud,
Og de vil atter hente
Mig, naar jeg træder ud;
Men Aftnen vil jeg feire
I mine Tankers Ly;
Saa kan de siden leire
Sig grumt om mig paany.

Og Tankerne saa glade
Omsnoe mig som i Dands;
De lade kjærligt bade
Mig i Dit Øies Glands!
De drømme, at Din Stemme
Mig kalder, huld og sød; —
Ak, kunde jeg vel glemme
Den Stund, da Du blev sød?

Men eensom med min Tanke
Og mine Tankers Tolk
Jeg i en Ørk maa vanke,
Lig et landflygtigt Folk;
Som dette, dybt andægtigt,
Vi hæve dog vort Raab
Til Herrens Throne mægtigt,
Fordi vi har et Haab.

Et Haab, som ei er tvundet
Af Livets skjøre Traad,
Men stærkt og fast begrundet
I Evighedens Raad;
Thi som en Aabenbaring
Det i vor Sjæl opstod,
Og til dets troe Bevaring
Fik vi af Himlen Mod.

Vi haabe, Dagen kommer,
Da hver en Qval er endt,
Der, liig en tropisk Sommer,
Vor Blomsterflor har brændt;
Vi haabe, vi skal glædes
Ved en forynget Sol;
Vi haabe, vi skal stedes
I Fred for Naadens Stol.

Jeg takker Gud for Livet
Og selv for hvad jeg led,
For Alt, hvad han har givet
Mig i sin Miskundhed,
For hvad han lod mig bøde,
For hvad han tilgav mig; —
For alle Roser røde,
Der blomstre huldt hos Dig!

52.

See, staaer ei der det unge Aar
Med blegen Kind, udslaget Haar?
Med Veemodssmil, med Graad i Øiet
Det dvæler, over Staven bøiet.
Mod Tidens Kilde seer det ned,
Der vælder ud fra Evighed,
Og i hvis dunkle, dybe Strømme
Usødte Skjæbner staae som Drømme.
Det stirrer tankefuldt og stivt
Paa Fremtids sære Gaadeskrift;
Det seer mod Himlen — Øiet blinker —
Nu lyder Varslet — Timen vinker —
Og kjækt det gjør sit første Fjed,
Og Vi — maae alle følge med,
Om der saa strøes med Roser røde,
Om Foden skal paa Tidslen bløde!
Men gjennem Livets Taagenat
Jeg øiner, hvor mit Maal er sat!
Jeg har en Engel ved min Side

Med Roser røde, Lilier hvide,
Som kjøle vil min hede Kind
Og aande Klarhed i mit Sind;
Som vil advare mig for Krybet,
Som vil mig drage bort fra Dybet,
Mig styrke paa min Vandrings Flugt
Med Blomsterduft og gylden Frugt,
Og vække mig med yndig Stemme
Til Kraft og Liv, af Slovheds Gjemme;
Som let vil faae i Lænker lagt
De lurende Dæmoners Magt,
Og føre trygt mig gjennem Vrimlen; —
Og derfor Tak, o Gud i Himlen!

53.

Jeg drømmer om Dig i Nattens Stund,
At jeg kysser Dine Kinder,
At jeg kysser Dig paa Din røde Mund,
Mens hede mine Taarer rinder;
Der er da en Veemod i Dit Blik,
En Verden saa fuld af Kummer,
Der jager mig, som et Dolkestik,
I Hjertet og af min Slummer!

Jeg drømmer om Dig i Nattens Stund,
Vi staae paa den grønne Banke,
Hvor Sundets Bølger ligge i Blund, —
Og Hver har sin egen Tanke:
Fjernt over Havets violblaae Vand
Din Længsels Duer er fløine;
Jeg drukner min Længsels stærke Brand
I Dine velsignede Øine.

Jeg drømmer om Dig i Nattens Stund;
Jeg synes, vi vandre alene,
Tause og stille i Vaarens Lund
Under duftende Bøgegrene;
Det vifter saa mildt, det aander saa sødt!
Og vore Hjerter er stemte
Som Aolsharper og tone saa blødt, —
Men Smertens Sange er glemte.

Jeg drømmer om Dig i Nattens Stund,
Jeg synes, at ramte af Døden
Vi ligge sammen i Jordens Grund
Og vente paa Morgenrøden.
Som nyligt vaagnede, hviske vi tyst,
Forventningsfulde og glade:
Vi have velsignet Fred i vort Bryst
Og Intet meer, som vi hade!

54.

See, Vintersolen bleg og mat
Bag Skyen daler ned;
Der kommer nu den stille Nat
Og tager Maanen med;

Og kalder Stjernen hist og her
Fra Himlens Dybde frem,
Og siger: „Kom Du kun og vær,
„Som var Du i Dit Hjem.

„Vær Du kun ei undseelig, men
„Luk op Dit klare Blik!
„Og Maanen? frygt kun ikke den,
„Du kjender jo dens Skik.

„Snart er den spæd, snart er den stor,
„Saa fyldig og saa slank;
„Men Du er i mit Himmelchor
„Jo evig eens og blank.

„Ustadig iler Maanen om
„Og har ei Ro, ei Rast;
„Du aldrig fra Dit Stade kom,
„Men staaer der tro og fast.

„Naar Maanen øser ud sit Guld
„Og har saa ei en Hvid;
„Din Sølverskjery Du vennehuld
„Udstraaler til hver Tid.

„Den flakker med letfærdig Hu
„Og lefler med Enhver;
„Der er kun Een, jeg veed det, Du!
„Som er Dig rigtig kjær.

„Hun gaaer sin Vandring med Besvær,
„Med Smerten i sit Bryst;
„Men Du har med Dit blide Skjær
„Tidt smilet hende Trøst.

„Hun bandt sin Tanke, faur og blød,
„Til Dig, naar Du gled frem;
„En saadan Tanke er saa sød,
„Den hører til mit Hjem.

„O, Stjerne i mit Himmelchor!
„Saa smil da, om og varm!
„Da lokker Du fra dunkle Jord
„To Andre til min Barm!"

55.

Jeg elsker Dig! — og aldrig rolig
Min Tanke sværmer om Dit Fjed;
Og Hjertet sprænge vil sin Bolig,
Vil ud — vil ud og sværme med.
Som i en Drøm, som i en Runs
Jeg følger selv mit Hjertes Vildhed,
Og vaagner tidt i Nattens Stilhed
Med Blikket paa Dit mørke Haus.

En Flor af Elskovstanker søde
Da spirer op og myldrer frem;
De klinge, bæve, dufte, gløde, —
Men ak! Du aldrig aner dem;
Thi, naar jeg seer Dig, og min Aand
Sig i Din Ynde dybt tør sænke,
Da er min Tanke lagt i Lænke,
Og Læben — hviler paa Din Haand.

Saa tag da Blomsterne, jeg sender,
Og lad dem være mine Bud;
Min Tanke kysser Dine Hænder
Med Tak, Du Elskede! til Gud.
Hvad ei mit Ord, hvad ingen Klang,
Men kun et Blik Dig tolke kunde,
Skal Dig de tause Blomstermunde
Forkynde — duftende en Sang!

56.

Min Tanke som en Svale let
Sig over Havet svinger,
Og usеet, kjærlig, aldrig træt
Min Hilsen hist Dig bringer.

Som Svalen er en blу Natur
Og lider intet Fremmed;
Den bygger helst paa gamle Muur,
Der værner luunt om Hjemmet.

Den gaaer hel ængstlig til sin Fart,
Men skynder sig saa sage
At seile paa sin Vinge snart
I Fredens Skjød tilbage.

Den kan ei trives udenlands,
Sin Røst den der forliste;
Den eie maa bag Bøgens Krands
Sin Vugge, Seng og — Kiste.

57.

Naar Bølgen langtsomt vugger
Sig mod den grønne Strand;
Naar Solens Ansigt dukker
Ned bag det fjerne Land;
Naar gjennem Lunden bæver
Den lune Aftenvind, —
Er det min Aand, der svæver
Og kysser paa Din Kind.

Hvad Kildens Vover spille,
Er som min Stemmes Klang;
I Morgenlærkens Trille
Du ane skal min Sang;
Fra Caprifoliens Ranke,
Der aander sød og varm,
Omtsmigrende min Tanke
Sig trænger til Din Barm.

Den Orm, som Foden træder,
Besjælede jeg nys;
Den Frugt, Din Læbe væder,
Er smeltet ved mit Kys;
Den Bi, der om Dig surrer,
Bær Sødme fra mit Bryst;
Skovduen hist, som kurrer,
Har lært det af min Røst.

Thi det mig mon forlene
Den Gud, som mig har kaldt,
I Lønbom at forene
Mig med Naturens Alt.
Hvorhen Dit Blik Du stikker,
Et Vink Du fra mig faaer, —
Og Du er aldrig sikker,
Ihvor Du gaaer og staaer!

58.

I Skovens Høisale Falken graa
Tør bygge med trøstigt Mod;
Men jeg har ikke en Qvist, hvorpaa
Jeg hvile kunde min Fod.

Bag dunkle Buske, saa luunt i Løn,
Der lægger sig Hjort hos Hind;
Men jeg har ikke den Tue grøn,
Hvor jeg kunde svale min Kind.

Naar Blomsten grøder, i Luftens Strøm
Dens Smerte vorder saa kort;
Til mig der naaer ingen Aande om
For at veire min Taare bort!

59.

O, hvergang min Tanke til Dig gaaer,
Gjør Du evig mit Hjerte glad! —
Du lagde en Lok af Dit blonde Haar
Paa det friskeste Rosenblad;

Og tæt — saa tæt ved mit Hjertes Ild,
Der flammer med Guddoms-Magt,
Snart mild og stille, snart stærk og vild, —
Der blev da Din Haarlok lagt.

Dog Bladet visned og blev til Smuld,
Men Lokken er blank og blød;
Den kunde, ret som det fineste Guld,
Udholde den stærkeste Glød.

Jeg elsker den Lok af Dit blonde Haar
Vi følges saa trofast ad;
Og hvor vi saa vandre, og hvor vi staaer,
Gjør Du evig mit Hjerte glad.

60.

Der var Roser i Dale,
Og Violer bag Hæk;
I de løvrige Sale
Var der Qviddren og Tale
Af Fugl og af Bæk.

Som den smidigste Slange
Gik de Bølger i Bugt;
Og det svæved som Sange
Over Hauger og Vange
Fra Blomst og fra Frugt.

Der var Ranker, som binder
Til Himlen vor Jord;
Der var blusende Kinder,
Der var deilige Qvinder
I Sal og ved Bord! —

Men af Alt, hvad jeg hørte,
Og af Alt, hvad jeg saae,
Var der Intet, mig rørte,
Mig min Tanke did førte,
Hvor jeg selv ei kan naae!

61.

Jeg holder fast ved Dig, saalænge
Som kun een Gnist udi mit Bryst
Vil holde spændte Sjælens Strænge
Til Klang i Livets Sorg og Lyst.

Jeg holder fast ved Dig, — et Anker
For mig paa Livets øde Hav,
Og uden hvilket mine Tanker
Forlængst var vendt til Død og Grav.

Jeg holder fast ved Dig, og lider
Og lever, som min Skjæbne vil;
Men Dig det er til alle Tider,
Som Hjertets Længsel iler til.

Jeg holder fast ved Dig, og haaber,
At Fremtids Blomst blev vandet smukt
Af tusind Timers bittre Draaber
For sødt engang at bære Frugt.

Jeg holder fast ved Dig, og ikke
Jeg viger fra mit Hjertes Tro,
At Himlen os engang vil skikke
Paa Jorden end til yndig Ro!

62.

Du lader Ingen vide,
Om Du er lykkelig?
Men, hvis Du skulde lide,
Betroe det da til mig.

Jeg vil Din Kummer gynge
Som Barnet, der er sygt;
Jeg vil den Sange synge,
At den kan slumre trygt.

Saa roligt skal den hvile
Og glemme Taarens Bad;
Saa venligt skal den smile
Og drømme, den var glad.

Thi ak! paa Livets Strande
Langs Verdens vilde Strøm,
Er Smerten kun det Sande,
Men Glæden — er en Drøm.

63.

Naar Dagen er bortgangen
Og Natten falder paa,
Og alle de smaa Stjerner
Paa Himmelbuen gaae;
Da slumrer vel mit Øie,
Men Tanken iler frem
Og søger gjennem Drømmen
Til sit elskede Hjem.

Naar Solen atter straaler,
Da taler vel min Mund;
Det synes, som jeg er der,
Men ak! det synes kun;
Thi mens min Tunge taler,
Mit Hjerte iler frem
Og søger gjennem Sværmen
Til sit elskede Hjem.

Til varme Syd er fløiet
De muntre Fugles Chor;
De trætte Blade søge
Til den moderlige Jord;
Og Træets Frugter finde
Saa luunt et Vintergjem, —
Min Tanke og mit Hjerte —
Skal de aldrig finde hjem?

Urolig er min Slummer,
Ustadig er min Gang;
Og fjernt fra Harpens Strænge
Flygter modløs min Sang;
Min Tanke og mit Hjerte —
Ak, vil Du huse dem?
I Himlen og paa Jorden
De har ei andet Hjem!

64.

Lilig efterladte, klare Foraarstanker
I Hendes Vindue dufter sødt en Klynge
Af Blomster, og om Karmen slynge
Sig op og ned de lette, grønne Ranker;

Der er saa tyst! men for det Indre sanker
Sig Vaarens Genier; de flagre, synge,
De Vintrens dybe Alvor mildt forynge,
Saa Haabet grønnes, Hjertet saligt banker.

Men hvert et Blad, der yndigt sig udfolder,
Har Søstre jo, saa levende, saa hulde,
I Hendes Barm, og der de Vaarfest holder.

Selv Nattens Storm og Vintrens barske Kulde,
Som Blomsters Fald og Død saa grusomt volder,
Blev mild og svag, hvis den sig nærme skulde.

65.

De gamle Sagn fortælle
Os tidt, at hvor man saae
Paa eensomt Sted fremvælde
En natlig Flamme blaa,
Der laae en Skat begravet,
Og Himlen havde blid
Med Lykke Den begavet,
Hvis Skjæbne drog ham did;
Men var han end beslægtet
Med Aanden, Skattens Vagt,
Han kun ved Naade mægted
At faae den i sin Magt! —
Dit Øies Blaa er Flammen,
Dit Hjerte er min Skat, —
Og Alt jo træffer sammen,
Som Sagnet det har sat.

66.

Paa Sorgens stumle Kyst min Tanke strander,
Udtørret staaer om Dagen Livets Kilde,
Om Natten martres jeg af Drømme vilde,
Og Taaren Kindens gustne Lilie vander;

Som en forvildet Fugl, min Aand sig blander
I Verdens Larm, omsonst den troer at stille
Sin Uros Vingeslag, men ak! forsilde —
Den synker snart, og Værket stille stander.

O, Du, hvem Himlen mig til Smertens Svale,
Til Livets Fred engang har naadigt givet, —
Skal reent jeg savne Dig, Dit Blik, Din Tale?

Som Solens Blink kan atter reise Sivet,
Som Duggen qvæger Blomsterne i Dale, —
Et Ord, et Blik af Dig gjengav mig Livet.

67.

Velsignet Skibet være,
Velsignet Havets Vand,
Som venligt vilde bære
Dig atter til vor Strand.

Velsignet hver en Luftning,
Der svæved om Din Kind;
Velsignet hver en Duftning,
Som qvægede Dit Sind!

Velsignet i det Fjerne
I Himlens Herlighed
Den klare, fromme Stjerne,
Som Dig tilsmilte Fred!

O, turde jeg nu tilhviske
Dig alle Blomster-Ord,
Som altid lige friske
Her i mit Hjerte boer!

Ak, mangen Nat er svundet,
Og mangen bitter Dag,
Mens jeg, i Smerte bundet,
Har talt mit Hjertes Slag.

Mens fjernt i Sorgens Ode,
Mit Blik ei Hvile fandt,
Saa mine Tanker døde
Og Haabets Fakkel svandt.

Jeg kunde mig ei værge
Mod Smerter og mod Savn;
De lod sig ei besværge
Selv ved Dit kjære Navn.

Jeg mægted ei at frie mig
For Sorgens Trylleri, —
Og Timen foer forbi mig
Med intet Indhold i.

Men nu — Du bringer Freden?
Ei sandt? Du har ei glemt,
At Du for Evigheden
Har mig Dit Hjerte gjemt?

Blandede Digte.

Til en Digter.

„Hvor Mænd i Atlashoser gaae,
Er ei vor Plads."

„Men det skal være Folkets Fryd og Taarer,
Som klinger i den danske Digters Røst."

Poul Møller.

Hvis Du vil synge Dig til Glæde,
Og ærlig Tak for Sangen faae,
Skal ikke Du i Hallen træde,
Hvor Fornemhedens Gud har Sæde,
Hvor Nogler og hvor Stjerner gaae;
Thi der tidt Tankerne er spæde,
Og der tidt Hjerterne er smaa.

Har Du en Palme, blodomgjødet,
En Tidselvaand af Blomster dækt,
En Piil, ret kraftigt gjennemglødet,
En Frugt af Elskovs-Solen sødet,
Et Sværd med Klang og Sving og Vægt;
O, Digter! Du skal ei forøde't
Paa en saa tam og udtømt Slægt!

Har Du et Bryst med Kraft i Lungen,
Saa spar det til en anden Gang;
Man svimler, har Du kjækt Dig svungen,
Og har Du omt, vemodigt sungen,
Er Taareveien tør og trang;
Ad dristigt Skjemt man smiler tvungen,
Men leer kun haant ad Hjertets Sang.

Syng Du for Knøsen hist bag Ploven,
For Svenden i Regentsens Ro,
For ham, der kjæmpe maa med Voven,
Syng for Soldaten ved Cartoven,
For Pigen ved sin Malkeko;
Om ei for andre, saa i Skoven,
Hvor Dine smaa Colleger boe.

Jeg synger ei for nogen Anden
End Hende med det klare Blik,
Med blonde Lokker over Panden,
Som har berøvet mig Forstanden,
Jeg først i Vuggegave fik,
Men skjænket mig en bedre anden
I Kjærlighedens Trolddoms-Drik.

Hilsener paa Nytaarsdag.

Til en Fader.

Som Janus, Ryg mod Ryg, vi maae
I Tidens Bølgegang bestaae.
Mens fremad mine Tanker jage,
Advarende Du seer tilbage;
Du lægger Planer giver Raad,
Jeg laaner Dig min Arm til Daad;
Ved Aarets Ende kan vi begge
En ganske artig Sum oplægge.

Til en Moder.

Min Moder! Du i Dag modtage
De Ønsker, som jeg alle Dage
For Dig til Herrens Throne sender!
Jeg kysser Dine kjære Hænder,
Jeg glad velsigner Dig, Du Fromme!
For hver en Stund, der end skal komme;
Thi vist jeg veed, at Du vil være
For mig den samme Elskte — Kjære!

Til en Ven.

Du sled og slæbte,
Du stred og stræbte
Det ganske Aar;
Men i den samme
Forslidte Ramme
Endnu Du staaer.
Snart vil jeg haabe,
At Naadens Draabe
Tæt falde maa,
Dit Bæger fylde
Og Dig forgylde
Fra Top til Taa!

Til en Søster.

Jeg ønsker Dig, min ædle Søster!
Alt, hvad Dit unge Hjerte lyster:
Credit paa hele Østergade,
Ret mange Baller, muntre, glade,
En Plads i Logers første Række
I eet Theater — i dem begge?
En Sværm af Venner, som fêtere,
Veninder, som beskedne ere,
Og ene lade Dig brillere, —
Saa ønsker Du vel ikke mere?

Til en Broder.

Du flagred alt, min Broder! længe
Paa Vaarens blomsterrige Enge;
Men som en ret ustadig Bi,
Du aldrig Hvile fandt deri.
Gid nu den lille vakkre Dreng
Maa komme med sin Buestræng,
Dig lokke med sin søde Lyst
Og vise Dig Din Blomst i Lunden,
Og faae til Fleres Fred og Trøst
Din Haand i Baand, Din Vinge bunden!

Til en Sømand.

Paa Havet trygt Du ile frem
Til rige Kyster i det Fjerne;
Og Himlens faste, klare Stjerne
Dig vinke sikkert til Dit Hjem.
Gid snart en Stjerne Dig oxgaae,
Som Dig i Livet leder sikkert,
Gid snart igjennem Hjertets Kikkert
En venlig Havn Du øine maa.

Til en Elsker.

Som fordum Damen eensom sad
I Buur, med lysen Guld og Silke,
Og væved yndigt Rosens Blad
Og Lilien paa de svaie Stilke;
Saaledes Du herinde boer,
Hvor Kjærlighed og Troskab throne,
Og skaber huldt en Rosenflor,
Hvoraf os her paa denne Jord
Og hisset flettes skal vor Krone.

Til en Elskerinde.

Som det i gammel Tid var Stik
Blandt hine Kjæmper bolde,
Jeg sværger ved Dit livsalige Blik,
Og Eden er let at holde:
At jeg vil evig huld og tro
Dig i mit Hjerte bære,
Og Du — Du er saa elskværdig jo,
At det kan ei andet være.

Til en Lærd.

Mens Du saa rastløs lytter, lurer
Til gamle Skroller og Skripturer;

Mens Du saa ivrigt higer, søger
I friske og i mugne Bøger,
Nedgraver Dig i dunkle Gruber
Og sværmer om de søde Kuber;
Mens Du ei ændser eller tænker
Paa Øieblikkets svære Lænker:
For Dig mit Hjerte, som Du kjender,
Til Himlen Bønner nu opsender,
At, naar engang Dit Øie vender
Fra al sin Travlhed træt tilbage,
Det ret maa møde milde Dage.

Til en Landmand.

Din Plov, Din Harve og Din Spade,
Din Skov, Din Mark, Din Stald og Lade
For Sot og Ild og Vandets Fare
Dig Himlen naadeligt bevare!
Sid luunt i Dine Lindes Skygge,
Paa Taget Storken Rede bygge!
Og Svalen Bo paa Muren sætte!
De kjende netop til det Rette;
Kun did de søge hen, de To,
Hvor der er Fred og huuslig Ro.

Til en Jæger.

Din Skov, Din Hund, og Din Bøsses Ild
Er al Din Tanke — og Du er vild!
Jeg haaber, snart Du vil Tamhed lære;
Det kommer let ved et eneste Skud
Af den fortvivlede, lille Gud, —
Og han skyder aldrig feil, min Kjære!

Til en Veninde.

Jeg aner alle Dine Tanker,
Jeg veed, hvorfor Dit Hjerte banker,
Hvorfor Dit Øies Straaler tindre,
Hvad sig bevæger i Dit Indre!
Heri hvert Ønske sig forener
Og — ja, Du veed nok, hvad jeg mener!

Til en Kunstner.

Naar guddomsfyldt Dit Hjerte banker,
Vær kjæk og fri! klar Dine Tanker!
Gaa, sæt Dig paa Dit Værksted rolig,
Tag sindig fat og arbeid trolig,
Af ingen Kunstkritiker skræmmet,
Af ingen Kunstforening hæmmet;
See lige ud og ei til Siden!
Dit Værk sig dømmer selv i Tiden.

Til en Vanddranker.

Hør, sig mig, seer Du denne Drue?
Hvor sværmerisk dens Dine lue!
Hvor runde er ei disse Former!
Og Blodet, føl, hvor hedt det stormer!
Og denne vil Du reent forsage?
Fornægte hine skjønne Dage,
Da den saa høit vort Hjerte stemte,
At alle Sorger reent det glemte!
Drik Viin, min Ven! men ei formeget, —
Og drik ei Vandet reent fra Øvæget.

Til en Skandinav.

Ja, Du gjør Ret! — vær med at spinde
Den ædle, trefoldstærke Tvinde!
Ja, Du gjør Ret! vær med at slaae
Den Treklang an, som kjækt skal gaae
Hen over tusind Hjerters Strænge,
Bag Norges Gran, paa Danmarks Enge,
Ind mellem Sverrigs stærke Fjelde,
Og trænge frem med Aandens Vælde
Og faae det Skilte smukt forenet
Og Liv i det, som var forstenet.

Til en Digter.

Dig ønsker jeg, Apoll vil sende
Først godt Papir og Blæk og Penne,
Saa nye Tankestof en masse,
Et Forlag, som er ret pr. Kasse,
Begeistrings Bæger, fyldt til Randen,
Taalmodighed og Been i Panden
Mod Recensenter og Hveranden.

Natten.

(Thorvaldsens Basrelief).

Endnu er det Nat! — i underlige Drømme
Indhyllet og i Mørkets svale Slør
Hun blidt og sagte — sagte sees at svømme
Mod Morgenrødens fjerne, lukte Dør.
Med stille Sukke ved den ømme,
Den moderlige Barm hun kjærligt dysser
De slumrende, forgrædte Børn, og Vinden,
Let viftende om Lokken, dem fra Kinden
De hede Smertens Perler huldt bortkysser!
Den Ældste, Haabet, lukket har sit Øie,
Som nys vemodigt stirred mod det Høie;
Den Mindste, Længsel, mod sit eget Bryst
Det tankefyldte Hoved monne bøie
Og lytter nu til al den skjulte Lyst, —
Den smerteblandede, som evig hviler
Derinde — og ved Drømmen smiler.
Men snart vil Mulmet vige bort, det sorte,
Og Rosen spire frem ved Morgnens Porte,

Og Jordelivets Dæmring, dybt dernede,
Vil sig for Solens Glædessmil adsprede!
Da vil den Første klart sit Die hæve
Og ane Himlens Vei og Viisdoms Raad.
Den Anden vaagne skal og svæve
Fortrøstningsfuld, og ingen anden Graad
Der fødes skal, end Morgnens Perler klare,
Som Dagens Roser friske skal bevare.

Til en dansk Bog.

Hav Tak, Du Krands af Tanker,
Af Billeder og Ord,
Af Klang og Blomsterranker,
Af Solo-Sang og Chor!

Hvergang jeg Dig oplukked,
Hvor sødt ei Hjertet slog!
Ei dybere jeg sukked
Ved nogen anden Bog.

Hvor tidt har Du ei dulmet,
Naar Hjertets Strøm blev vild;
Naar under Asken ulmed
Min Smertes skjulte Ild.

Du aabned tidt mit Die,
Naar Glæden stod mig fjern,
Du kunde Villien bøie,
Som troede sig af Jern.

Du ſkjænked tidt en Nøgle
Til Paradiſets Lyſt;
Du dræbte tidt en Ogle,
Der ruged i mit Bryſt.

Jeg fandt blandt dine Sange
Det Yndigſte, jeg veed;
Det ſmelted mange Gange
Mig med Livſalighed.

Ved hver en Blomſt, jeg plukked,
Ved hver en Frugt, Du gav,
Jeg dybere neddukked
I min Begeiſtrings Hav.

Saa kjærligt har Du bragt mig
Til himmelſk Ro og Fred,
Og Alt, hvad Du har ſagt mig,
Mit Hjerte hænger ved.

en hvad min Aand udſpandt ſig
Af Dig, det nævnes ei;
Jeg troer. ei Nogen fandt ſig
Det Samme der, ſom jeg.

Duetto.

(Componeret af Ravnkilde).

Afsked.

Luften suser alt i Skoven,
Hvisker gjennem Busk og Træ'r;
Svagt, som Sølverstænk paa Veven,
Glimter Dagens første Skjær;
Vi maae, fra hinanden fjerne,
Nu den lange — lange Dag
Tause vente Haabets Stjerne, —
Ene med vort Hjertes Slag.

Lærke! tolk mig Dine Sange,
Lille, gviddrende Prophet!
Trøst mit Hjerte, omt og bange,
Hvis Dit Blik har Trøsten seet.
Eller vil Du heller gjemme
Dine Toner i Dit Bryst,
At vi end en Stund kan glemme,
Og i Glemsel finde Trøst?

Ak! den kolde, klare Morgen
Dræber grumt vor huldе Nat!
Elskte! vær ei bleg som Sorgen!
Elskte! vær ei syg og mat!
See! i Dagens vaagne Drømme
Skal Du leve som min Sjæl,
Og med den i Mindet svømme
Om Din Veemod, Dit Farvel!

Længsel.

Fra mit Hjertes dybe Hjem
Svæver bævende min Klage,
Skjult for Verden, stille frem
Til Dit Hjerte og tilbage!
Lig en Due den sig svinger,
Usеet af den travle Dag;
Intet Olieblad dog bringer
Os dens sagte Vingeslag.
Ingen Trøst den fører med!
Som en Rovfugl den sig nærer,
Graadig paa vor Tankes Fred,
Mens vort Hjertes Kraft den tærer!
Skal den spærres da i Fængsel?
Nei, den har et helligt Navn:
Hvad var Elskov uden Længsel?
Hvad var Livet uden Savn?

Gjensyn.

Det er Nat, og med Smiil omkring Munden
Straaler Hesperus klart og i Lunden
Aander duftende hver Caprifol.
Vi tør mødes, men ak! i det Dunkle;
Dog vor Kjærligheds Fakkel vil funkle,
Paa vor Himmel en flammende Sol.

Lad Din Kind da kun blusse og blegne,
Lad Dit Dielaag synke og segne,
Lad Din Læbe kun tryllende lee!
Mig har Guden opladt mine Blikke,
Og en Evigheds Ruus kan jeg drikke
Af hvad Hjertet i Natten vil see!

Hvilken Lyst! o, jeg hører Din Stemme!
Jeg tør favne Dig trygt! jeg tør glemme!
Jeg tør trodse hver Oval med Foragt!
Hvert Secund, som Du skjænker mig, iler
Som en Engel, der lytter og smiler
Til vor Fryd og vor hellige Vagt!

Donizetti og Weyse.

Hvad vil den Strøm af Toner vel,
Som ængster grufuldt her min Sjæl?
Hvad har jeg gjort, at jeg har sænket
Mig i den Hvirvel ned,
Hvor Alt, hvad jeg paa Jorden led,
Alt, hvad mit Hjerte dybest krænked,
Nu lever op med Haan og Latter
Og knuger sig om Hjertet atter?
— Hvor yppigt Tonerne fremlyner —
Som en Savannas geile Urtepragt
Ved Vaarens Tid af Slummer vakt,
Saa myldre for mit Øie fæle Syner.
Natur? — og Sandhed? — Poesie?
I denne Op- og Nedad-Tumlen?
I denne Hylen, Brølen, Mumlen?
Kan I vel nære jer deri? —
Paa dette usle Ordstillads?
I disse vrængede Gestalter,
Hvor tusind Arlecchino-Pjalter

Af Toner er den hele Stads?
Er det en sund Begeistrings Flamme,
Som feder dette evig Eet og Samme?
Og denne Løgn af Ord og Klang,
Er det et rigtigt Hjertes Sang?
Skal dette være lystigt? — Det er Grin!
Er dette Suk? — Det er et Hvin!
Er dette Smerte? — Det er Krampe,
Fremkaldt ved giftigtunge Dampe,
Der hæve sig, som fra en Gravruin,
Bevoxt med spættet-røde Svampe!
Hvor er jeg? — i en lummer Halle;
Stærkt blænder mig den store Lampe
Med skarpe Blus, hvis Straaler falde
Paa Sværmen ned, den drukkenglade,
Der er med Tummel fylder Huset,
Som naar de trøble Biers Stade
Med antændt Svovl man har berøget.
— Udlevede Herrer hist! som svarme
For denne Sangerindes stærke Bryst,
Og finde Poesiens fulde Lyst
Bag disse skovbesmurte, stygge Skjerme!
Ah, den Natur, den passer just
For Hjerters Speil, hvor Levelystens Rust
Har lagt sig tykt, som Mos paa Muren,
Og slettet ganske ud Naturen! —

Hist sniger sig den sittrende Hysterie
Krampagtigt om, og vildt bedaarer
Med sine hede, falske Taarer.
Foreent til Eet med Sangens Lefleri
Staaer Sangeren med hiin i Pagt
Og over al dens skumle Magt! —
Der sidde de, de stakkels Qvinder,
Med Diet svømmende, med Kinder
Snart sandseblussende, snart bleged'
Af denne Smertekildren sød og blød,
Der sittrer gjennem Barm og Skjød:
„Det er en Mand! — Han synger ud af Skjæget!
„Og Skjæget, see, hvor sort! — o, han er skjøn!
„En Guddom! tryllende og deilig!
„Jeg skjænker ham, saa dybt bevæget,
„Min Rose, som hans bedste Løn —
„Der kom Finalen just beleilig!"
Og Tonen strækker han saa milelangt,
At deres Hjerte bliver ømt og trangt, —
De tabe Veiret — som alt med Varme
Han pressed dem i sine Arme!

Blaseerte Hjerter! I maae rystes,
I føle ellers ei, — og Sukket,
Som fordum let har Eder vugget,
Maa pinefuldt nu af jert Indre krystes;
I denne Malstrøm maae I snoe og vende,

I denne grimaceerte Jammer
Jert eget slappe Jeg gjenkjende,
I disse vammelsøde Phosphorflammer
Af en forskruet Elskov brænde!
Tort er mit Die — Kinden staaer i Brand —
Gud hjælp — og frels mig min Forstand,
Thi Tanken svimler alt paa Vanvids Rand —
Min Tinding banker — Hjertet sprænges —
O — efter Luft og Taaredug det længes! —
Ud! — bort herfra! — — —
— — — O, Nattens Himmel
Med sorte Sky, med kolde Byger,
Med Storm, som over Heden syger
Og leger vildt med Løvets Vrimmel,
Du kjøle Febren i min Sjæl,
Du aabne for min Taares Væld!
Velsignelse derfor! Jeg føler ret
Mit Hjerte frit, min Aande let!
Den Rædsel, den er sand, den Klage
Alvorlig, dyb — hvad vil jeg meer?
Igjennem Mulmets Koglerier seer
Jeg hist den pandserklædte Macbeth drage,
Og al den Skræk, som Dybet eier,
Hvor Djævle juble, Helved leer,
Og ved sin egen Latter farer sammen,
Staaer klart for mig i Hexeflammen

Ved disse Toners ægte Seier! —
— Men Stormen tier, — bag Skyen hist
Fremtitte Stjerner, Gnist ved Gnist;
Høitideligt bag dunkle Krat og Fjelde
Den røde Maane seer jeg gvælde.
Fra Borgen ned ved Midnatstid
En Skygge svæver, lang og hvid
Paa Toners Flugt, hvori al Vee,
Som et usaligt Hjerte rummer,
Udtaler sig, mens hist af Slummer
Smaa-Alfer vaagne for at see
Og lytte, — mens bag Rosenhække,
Der sig langs Borgens Have strække,
Den lille Amor gi'er sig til at lee! —
Alt Solen straaler over Vang;
Histnede dybt i Dalens Skjød,
Hvor Vandet svinger Mollens Hjul,
Der lyder skjemtefuld en Sang.
Hvor jubler den! — o, jeg maa juble med
Hvis jeg for Latter kan! — Jeg iler ned
Til Byen der ad denne Skyggegang.
Ved Kroen her jeg vil mig blande
I Sværmen; hvor de slaaes og bande,
Og klage for Chirurgen, der
Sig vever dreier hist og her,
Ironisk trøster Een og Hver

Og læger Næse, Kind og Pande,
Mens Jægeren sig skjelmsk mon snige
Med søde Toner til sin Pige,
Og skræmmer Livet af den Tykke,
Der glemmer ved en Steg sin Elskovs Lykke!
— Her føres jeg til Østerland
Paa disse rige Tonevinger;
Og snart med Alvor de mig bringer
Til Kjæmpehøien hist ved Nordens Strand;
Snart Folkets Tanke ærligt klinger
I dette jævne, snilde Qvad,
Som om det klang fra Mark og Dale,
Og snart som omme Nattergale
Det til mit Hjertes Dyb sig svinger.
En evig Guddom staaer ham bi,
Og overalt der Sæd nedlægges,
Som i min evigvakte Phantasie
Til Liv og Virkelighed vækkes!
Der er en Rigdom her af Poesie;
I Verelglands jo disse Toner tale,
Imens de skildre, tegne, male.
Hvi mægte de at naae mit Hjerte?
Hvi kan de løse al min Smerte?
Mens Læben leer, mens Hjertet bløder
Ved Sorg og Lyst — hvi nærer de og føder?
Hvi vække de min høie Latter
Og sænke mig i Veemod atter?

Hvorved? hvordan? — ak, der er Poesie,
Og der er Sandhed og Natur deri!
See, hver en Characteer staaer fri,
For sig, selvstændigt klaret,
Som af en Guddom aabenbaret
Og viser tydeligt, at ned de stamme
Fra sand Begeistrings og Geniets Flamme,
Som aldrig dvæler ved hiint Eet og Samme.
See! Alt har Sundhed, Dybde og — en rigtig Mening;
Samvævet i en huld Forening,
Hvad der i Sang og Tale er beslægtet,
Ved Harmonien har hinanden ægtet;
En reen, en evig Lov og Aand
Velsignet har det skjønne Baand.
Heel tankefuld jeg stiger op,
Til Kirken hist paa Høiens Top,
Og blandt de andre fromme Gjester,
Der under Korsets sikkre Læ
Andægtigt bøied deres Knæe,
Jeg atter høre vil min Mester,
Der i sit eget Requiem,
Saa dybt, saa fuldt af himmelsk Længsel,
Saa rigt paa Trøst for Hjertets Trængsel,
Har manet for vor Tanke frem
Den søde Fred, som, fri fra Fængsel,
Hans Sjæl nu har i Evighedens Hjem!

Sommerlyst.

Nu kan vi dandse!
Lystigt i Sommerluft,
Binde vi Krandse,
Aande vi Blomsterduft!
Lilier blode
Roser de røde,
Nelliker, Bukkar, Violen den blaa
Her rundtom os staae.

Vi har en Gynge
Hængt mellem Eeg og Bøg,
Den kan os slynge
Høit under Leeg og Spøg;
Kjøligt os Vinden
Suser om Kinden,
Surrende Bier os seile forbi
Saa lette som vi!

Gjøgen den galer,
Lærkerne qviddre smukt,
Venlige Svaler
Svæver i sagte Flugt!
Yndige Sommer!
Næppe Du kommer,
Smilende, rødmende, liflig men kort,
Saa iler Du bort!

En Moder til sin Søn.

Naar Natten ret er stille
Og Alting er i Ro,
Min Søn, min søde, lille,
Jeg kommer til Din Bo.

Thi Gud mig det forunder,
Naar Hvilen falder paa,
Engang imellemstunder
I Drøm til Dig at gaae.

Da seer jeg Dig, Du Kjære!
Min Glædes — Smertes Søn!
Ak, kun en Drøm maa være
Min Kjærlighed til Løn.

Jeg seer Dig tegne, skrive
Og læse flink i Bog,
At Du kan rigtig blive
Mig baade from og klog.

Jeg Dig i Haven møder,
Jeg seer Dig i Din Seng,
Jeg seer, Du lystigt støder
Koldbøtter hist i Eng.

Du har de Kinder røde,
Du har de Øine blaae,
Du har de Læber søde,
Som tidt jeg kysted paa.

Nu kysser jeg dem ikke
De Roser paa Din Kind!
Nu kan i Øine Blikke
Jeg aldrig skue ind.

Ak, jeg kan ikke knuge
Dig tæt her til mit Bryst!
Og for mit Hjerte suge
Af dine Læber Trøst! —

Siig, tænker Du paa Hende,
Der græder for sin Søn?
Siig, lever hendes Minde
End i Din Aftenbøn?

Siig, huſker Du min Stemme?
Siig, huſker Du mit Blik?
Ak, kan Du Timen glemme,
Da bort fra mig Du gik?

Du aner ingentide
De Taarer, jeg har grædt!
En Moder, maa Du vide,
Kan aldrig vorde træt.

Som eenſom Fugl i Skoven
Kun ſynger Sorgens Sang,
Saa ſorgfuld over Voven
Er nu min Tankes Gang.

O, aned Du min Længſel,
Du ſkyndte Dig ſombedſt,
Og flygted fra Dit Fængſel
Til den, ſom er Dig næſt.

Til den, ſom har Dig baaren
Med Kummer og Beſvær,
Som døbte Dig med Taaren —
Og har Dig dog ſaa kjær! —

Lev vel! Lev vel, Du Kjære!
Jeg sukker omt Dit Navn;
Net aldrig skal jeg lære
At tænke klart Dit Savn.

Jeg folder mine Hænder
For Dig, min Smertes Søn!
For Dig til Gud jeg sender
Hver Stund mit Hjertes Bøn!

Efter det Tydske.

Ingen Ild, ingen Brand
Kan flamme saa heed,
Som hemmelig Elskov,
Den Verden ei veed.

Ingen Rose, ingen Nellik
Kan blomstre saa sødt,
Som to elskende Sjæle,
Der hinanden har mødt.

Ak, sæt kun et Glar
For mit Hjertes Bo,
At ret Du kan skue,
Hvor jeg er Dig tro!

Vintervisite.

Der var ingen Stjerner, førend
Han naaede til Hendes Bo;
Men knap fik Hun aabnet Døren,
Saa blinked ham venligt To.

Paa Havens falmede Tilie
Der var hverken Blomst eller Blad;
Men Rosen midt i en Lilie
Frisk paa Hendes Kinder sad.

Der blussed ei nogen Drue
I Rankernes grønne Huus;
Men Hun med sin Læbes Lue
Ham skjenked den sødeste Ruus.

Det var — det Gud sig forbarme! —
Saa sørgeligt, koldt og saa raat;
Men i Hendes favnende Arme
Han fandt det saa yndigt og godt!

Under Krigen.

Saavidt som Himlens Stjerneloft sig hvælver
En skummel Tordensky sig vælter frem;
Det Gamle brister og det Nye skjælver,
Og Fred, landflygtig, søger sig et Hjem.
Fra Øst til Vest, fra Nord til Syd det lyner,
Og Hjertet gruer for de sære Syner.

O, Kampens Gud! som frem i Stormen farer,
Retfærdighedens Drot, med Vægt og Sværd!
Beskjerm Du naadigt vore tappre Skarer,
Og styrk dem til en hellig Ledingsfærd.
Vi veed det: hvor Dit Fader-Øie vaager,
Der skues klart igjennem Tidens Taager.

Den røde Dug, som faldt paa hine Enge,
Det hede Taarevæld, som nylig brast,
O, lad som frugtbar Regn dem dybt sig trænge,
Hvor Folkets Hjerte banker, stærkt og fast;
Da vandes Friheds Eeg og Fredens Palme,
Hvis Stammer staae, hvis Løv skal aldrig falme!

En ny og lystelig Vise

for

Sofolk paa Kongens Skibe.

Saa Mange, som I er ombord,
Sing, Sang, Singfaljera!
Hør, Manne! her et findigt Ord!
Sing, Sang, Singfaljera!

Kong Fredrik stod paa høien Slot,
Han hørte Tydskens Pral og Spot.

Han hørte Tydskens kaade Larm;
Da blev han om sit Hjerte varm.

Kong Fredrik har saa sin Maneer;
Han sagde: „Gutter! kom nu her!

„I vil mig sagtens hjælpe lidt
„At gjenne Tydsken hjem til Sit?

„Som hele, vide Verden veed,
„Den Tydsker har en Flab saa bred.

„At sluge os med Hud og Haar,
„Dertil hans Appetit kun staaer.

„Lad os see til, vi skjenke ham
„Den pynteligste Morgendram.

„Om Stævnet bliver nok saa hedt,
„Er jo for Sømænd lige sedt.

„See, Tydsken trænger just til Snuus;
„Jeg beer Jer, send ham en Karduus.

„See, Tydsken trænger til lidt Vaadt;
„En Gammel tjente ham vist godt.

„Og er han tør og flau og færsk,
„Som Stokfisk trænger han til Tærsk.

„Naar I kuns Alle følges ad,
„I laver ham et Saltmadsfad.

„Men lystre skal I Paludan!"
— Saa talte Han, den gode Mand.

Nu følge vi Kong Fredriks Bud:
Til Slesvig ind — og Tydsken ud!

Har Kongen bygt paa Sømands Tro,
Da har han lagt en sikker Bro.

Og stoler han paa Sømands Skik,
Saa har Han gjort et godt Bestik.

For Danmark deiligst Vang og Land
Vi kjæmpe vil til sidste Mand.

For Frederik, vor gode Drot,
At slaaes tilgavns, det gjør saa godt.

For Faer og Moer og Søstind' smaa,
For danske Pigers Øine blaae.

Det hvide Kors i røden Flag
Skal staae til Verdens sidste Dag!

Er Alt saa ret betænkt og meent,
Saa taer vi vel mod Tydsken peent.

Op, Kammerater! Skud paa Skud —
For Land, for Konge og — med Gud!

Hun til Ham.

Som i en Sky indhyllet, —
Det er nu saa Din Skik —
Du drukner, taus fortryllet
Din Tanke i mit Blik.

Dog mig Din Taushed maler,
Hvad i Dit Hjerte boer,
Meer klart end lange Taler,
Meer sødt end søde Ord.

Jeg kjender ganske nøie
Den Længsel i Dit Bryst,
Der straaler fra Dit Die
Med dyb, urolig Lyst.

Som Fuglen eensom tier
Paa Tjørnens nøgne Green,
Af Somrens Melodier
Den røber ikke een; —

Men — den er fuld af Tanker,
Og den er meget luun;
Et Flamme-Hjerte banker
Bagved de bløde Duun; —

Saadan Din Tanke fjæler
Sig bag Din Tausheds Sky,
Og Blomster-Ordet dvæler,
Til det er Vaar paany.

O, giv den Stakkel Vinge,
Lad Skyen stilles ad,
Lad Ordets Due bringe
Min Sjæl et Rosenblad!

Amor Rex.

Hvem er blandt alle Guder,
Den ſtørſte vel i Magt?
Hvis Vælde ſig bebuder
I al Naturens Pragt?
Det er den lille Herre,
Der ager frem ſaa tryg
Med Duer for ſin Kærre,
Med Vinger paa ſin Ryg.

Med Pilens Odd han riſter
Sin Trolddoms Rune ſød,
Saa Roſenknuppen briſter
Og Roſen bliver fød;
Med ſine ſpæde Hænder
Den lille, fine Skalk
Jo Virakflammen tænder
I hver en Lilies Kalk.

Hvor Æblets Bold forgyldes,
Hvor Blommen glimrer rød,
Hvor Druens Bryster fyldes
Med Nektar, stærk og sød;
Hvor dybt i Grunden ulmer
En rigdomsvanger Ild,
Saa Guldorangen fyulmer, —
Der har han havt sit Spil.

Han har med Aftenrøden,
Med Regnbuens Magie,
Med Solens Morgengløden
En livlig Sympathie;
Naar lune Vinde lufte
Fra Blomsterdalen ud,
Og Natvioler dufte,
Da sker det paa hans Bud.

I Ørnens Vinger stærke
Kun han har Kraften nært;
Der qviddrer ingen Lærke,
Som jo hos ham har lært;
Og ingen Orm har krøbet,
Ei Sommerfugl fremgik,
Som ikke først i Svøbet
Af ham sin Lectie fik.

For ham maa Løven bukke,
Han koger Tigrens Blod;
Ved Nattergalens Vugge
Med Smil han aarle stod;
Han kysser Pignens Kjerne,
Da vorer Stammen rank;
Han vinker Nattens Stjerne,
Da glimter den først blank.

Kort, Alt hvad Verden eier,
Der troer sig fränk og frit,
Han ved en evig Seier
Har evig gjort til Sit;
Hvert Hjerte faaer han lænket,
Hvor han sin Piil har skudt;
Han hersker uindskrænket, —
Hans Magt er absolut.

Ved Kilden.

Fra Klippens Hjerte Straalen sprang,
I Nattens Stilhed yndigt klang
Dens Rislen i det brune Bækken;
Sig Nattergalens Triller svang
Lig Honningbier ud fra Hækken.

Men over Vældet, from og blid,
Guds Moder throned, marmorhvid,
I Rammen, hugget ud af Fjeldet;
Velsignende til evig Tid,
Det stjernekronte Hoved hældet.

Der Haand i Haand og Fod ved Fod,
Blødt lænet op mod Kummen stod
Den ranke Svend, den unge Frue;
Og deres Tanker, deres Blod
Dmt mødtes i den samme Lue.

Som klare milde Stjerneskud
Fra Bryst til Bryst der vandred Bud
I Suk og Ord fra deres Munde;
Og Ingen hørte dem; kun Gud
Til deres Londom lytte kunde.

Hiint Punkt stod Begges Stjerner paa,
Hvor just de skulde Knuden slaae
Og vandre som en Dobbellue;
Hvad eller fjernt de skulde gaae
Afskilt paa Livets Himmelbue.

Paa Hendes Tankers Himmel var
En liflig Vaarnat aabenbar,
Hvor alle Uskylds Sjerner tindre;
Hans skumle Blik kun Vidne bar
Om Vinterstormen i hans Indre.

Fortroligt klynget til hans Arm,
Halvdækket Diet, Kinden varm,
Med hele Sjælens Kraft hun hørte;
Ei Ord, kun Suk fra hendes Barm
Ham Kjærlighedsbeviset førte.

Men fra hans Mund fremgik en Flor
Af Tankefylde, Blomsterord,
Som Alt med høie Farver malte;
Liig Riimkrystal paa Foraarsjord
Det glimred klart og koldt, — han talte.

„Her knæler jeg — Din Skjønheds Træl!
Min Troskab skal, liig dette Fjeld,
Hvis Tinde Himlens Sky bekrandser,
Staae fast, saa vist som dette Væld
Sin rige Straale aldrig standser!"

Da standsed Kilden ved hans Ord, —
Den drog med Hast sin Perlesnor
I Klippens tause Bryst tilbage;
En Gysen gjennem Krattet foer
Og sittred som en dæmpet Klage.

Med Smertens Suk og med hans Navn
Paa Læben, sagte hun i Favn
Paa alle Engens Blomster segned;
Mens Aanden søgte Fredens Havn
Paa Kinden Livets Rose blegned.

Fra Øst nedsank en Morgensky,
Og det var Himlens Engle blye,
Udvalgte af den skjønne Skare;
Bag deres Vingers fromme Ly
Den brudte Lilie de bortbare.

Men dybt mod Vest, hvor Veien bred
Et Gab igjennem Klippens Skjød,
Han styrted vildt, med Læber blege;
Det var, som Blomsterne i Nød
Forfærded' for hans Fjed bortvege! —

Da fødtes Solen over Vang
Og tændte, fulgt af Lærkens Sang,
Dugdiamanterne paa Hækken;
Men Kildens Straale gjenfødt sprang
Og risled i det brune Bækken.

Romanze.

Og det var den Ridder, krum og graa,
Alvorligt sin Datter han vinked;
Saa monne de ned i Haugen gaae,
Mens Aftensolen blinked.

Heel tankefuld den Gamle gik;
Men Frøkenen, kjæk og sikker,
Ham speider og med dristigt Blik
Ind under hans Øine kigger.

— „Og hør mig nu, kjær Dotter min!
Det huer mig vovt og ilde
At see den evige Mandolin
Og høre Dig trille og spille.

Det huer eiheller ret mit Sind
At see, hvor den unge Sanger
Hver Stund paa Dagen ud og ind
Til Dig udi Buret ganger.

Den Minstrel kom — Gud veed hvorfra —
Nu her han om sig sniger;
Og søger han noget — hvad er det da?
Vor Vin vel og vore Piger.

Nu har Du sjunget mig meer end nok,
Nu skal Du engang til Dandsen;
Imorgen vi for Din Jomfrulok
Vil flette Dig Brudekrandsen.

Imorgen kommer den Ridder trud,
Som skal styre Dig herefter;
Da bliver jeg fri — og takker Gud —
Det gaaer over mine Kræfter.

Vel ung han er og smuk — men streng!
Og, troe Du mig, han har Hægter!
God Nat, mit Barn! jeg gaaer i Seng,
At vaage jeg meer ei mægter!" —

— Den Frøken stod saa taus en Stund,
Dog blegned hun ei som Døden,
Til Graad ei drog sig hendes Mund, —
Nei, hun blussed som Aftenrøden.

I Diet spillede Trods og Mod,
Den fine Haand hun knytted;
Med faste Skridt den lille Fod
Hen over Græsset hun flytted:

„Og skal jeg være den Ridders Brud
Alt mod mit Hjertes Villie,
Han plukke skal, ved Elskovs Gud!
Hverken Rose eller Lilie!"

Men skjult bag Busk den Minstrel stod
Og hørte paa hendes Tale;
Hans Hjerte hopped med lystigt Mod
Som Kaninen i grønne Dale! —

— Da Solen sov og Natten kom
Med Stjerner, Stilhed og Drømme,
Et sneehvidt Slør hun svøbte om
Sit Guldhaars fængslede Strømme.

Did vandred hun paa krumme Sti,
Hvor et rødligt Lys hun skimted;
I hver en Busk, hun gik forbi,
St. Hans-Orme gloded og glimted.

Paa Skrænt, i Ly af Fjeldet laae
En lille, hemmelig Bolig,
Opbygt af Gran og Mos og Straa,
Saa hyggelig og fortrolig;

Hvor Caprifolien yppigt hang
Og det lave Tag beskytted;
Derinde den Minstrel sad og sang,
Mens ude Smaafuglene lytted.

Der Frøkenen lytted og stille stod
Alt med sit anende Hjerte,
Som luevarmt nu bæved mod
Den ventende Fryd og Smerte.

Ind treen hun dog med livligt Mod,
Ei ængsteligt hun dvæled;
Den skjønne Yngling for hendes Fod
Med straalende Øine knæled.

Da tog hun ham i sin bløde Favn,
Den yndefulde Qvinde!
Og der var ei saa sødt et Navn,
Han fik det jo af hende!

Hun hvisked sagte: „En Ridders Brud
Vel vorder jeg mod min Villie;
Men Dig jeg offrer, paa Elskovs Bud,
Min Rose og min Lilie!"

Henrykt han til sit stærke Bryst
Den sognende Jomfru høved;
Og fulde af Paradisets Lyst,
De unge Hjerter bæved.

Men under den vennehulde Strid
Med Latter og Suk og Taarer,
Pludselig ved et kraftigt Bid
Hans Kind til Blods hun saarer;

Og hvisker ham i Øret blidt:
„Det Tegn — det skal Du bære!
Jeg mærker kun, hvad der er mit —
Mit Hjertes Ridder Du være!

Thi falmer engang Dit sorte Haar
Og Dit Øies Lys udbrænde,
Skal jeg dog paa det lille Saar
Mit Hjertes Ridder gjenkjende!"

Da kyssed hun ham — mod Hjertets Gjem
Til Afsked han hende pressed;
Og Morgendæmringen lyste hjem,
Da hun svæved hen over Græsset! —

— Men der blev lystigt i Borgesal,
Hvor de muntre Gjester vrimled;
Fra Fjeldetop, fra dybe Dal
Vasallerne hidstimled.

Det var den Ridder, krum og graa,
Han smidskede saa i Skjægget:
„Nu kan jeg endelig tænke paa
At faae min Kylling af Ægget!"

Alt klinger klart Trompetens Sang,
De brogede Faner flagre;
Den Brudgom flink fra Sadlen sprang:
„Hvor er nu min Brud, den Fagre?'

Frem ledte man da den unge Brud,
Blegkindet og mat af Diet;
Men hid han traadte, den Ridder prud,
Og skjelmsk mod hende sig bøied;

„Du mærked med Bid, hvad der var Dit?
Siig, husker Du ei paa Arret?
O, laan mig dog nu Dit Øie blidt,
Og see, om jeg ikke har 'et."

Da saae hun paa ham, med Tvivl i Sind,
Ret som hun ikke forstod 'et;
Hendes Elskovsmærke han bar paa Kind,
End rødmende frist af Blodet!

Og omt han hvisked: „Hiin Ridders Brud
Du blev dog, skjøndt mod Din Villie;
Han selv har plukket, paa Elskovs Bud,
Din Rose og Din Lilie!"

Laura Jensen,

født Lytthans.

Nu hviler hun i Høien hist,
Hvor Linden end med nøgen Qvist
Mod Himlens Bue peger;
Hvor forrigfulde Minder staae,
Mens i de spæde, grønne Straae
Den milde Vaarvind leger.

O, dette Hjerte slumrer sødt!
Træt har det sukket sig — og blødt
I Livets Sorg og Møde;
Dog kjæmpet har det jo med Mod,
Og farvet med sit bedste Blod
Sig Livets Roser røde.

Men det var træt og det var mat,
Det længtes efter Ro og Nat —
Nu har det Søvn og Hvile!
Til Alt, hvad det har følt og lidt
Og haabet, savnet, tør det blidt
I Fred forklaret smile.

Snart dækker sig med Løv hvert Træ,
Snart sover hun saa luunt, i Læ
For alle barske Vinde;
Og Blomsterne i Vaarens Tid
Velsignende vil stimle hid
Til deres troe Veninde.

Til hendes stille Leiested
De tage tusind Minder med, —
De bittre og de ømme;
Og hun skal gjensee mangen Stund,
Forglemt, forsvundet, — ak, men hun
Vil see dem huldt i Drømme.

Thi Alt, hvad her var tungt af Jord,
Er luttret hist, hvor nu hun boer,
Selv Smerten staaer forklaret;
Men al sin Kjærlighed til dem,
Der græde nu i hendes Hjem,
Har trofast hun bevaret.

Saa deilig, som hun var i Vaar,
Nyfødt hun for Gudherren staaer
Med hvide Englevinger;
Udløst af Jordens Fangebaand
Med Palmen i sin fine Haand
Velsignelse hun bringer.

Velsignelse til dem, de Smaa,
Der længselsfuldt i hver en Vraa
Den søde Moder favner;
Velsignelser til ham, hvis Bryst
Kan aldrig — aldrig finde Trøst,
Før hist han hende favner! —

— Men Droslen høit i grønne Lind
Vil synge ret med venligt Sind
Ved hendes Sovekammer;
Den synger — ak, den ønsked kun
At døve, for en flygtig Stund,
O, Liv! Din bittre Jammer!

Peter Oluf Brondsted.

Mens Skovens Træer sig afklæde
Og dække Alt med deres Dragt,
Jeg vil en stille Vandring træde
Did, hvor til Hvile Du er lagt.
Der vil jeg ved Din Slummerhytte
Mig læne taus en føie Stund,
Og veemodsfuldt til Mindet lytte,
Som hvisker tyst i Dødens Lund.

Jeg kommer ei for mig alene —
Jeg er en Stammes ringe Tolk,
Hvis stærke, vidtadspredte Grene
Nu grønnes blandt det danske Folk.
Din Haand fik reist den op af Støvet
Og atter kraftigt sat paa Rod;
Nu trives den — nu skygger Løvet
Om ædle Planter ved dens Fod.

Du var en Mand! — med aandig Sundhed
Omfatted Du hver herlig Dont;
Du var en Mand — med ædel Rundhed
Du deelte, hvad Dig var forundt;
Du var en Mand — og gyldentunge
Var Dine Tankers rige Lag;
Du var en Mand — og dog saa unge
Dit varme, danske Hjertes Slag!

Thi dansk Du var, saa vist som Nogen,
Saa ærlig, djerv i Sind og Hu;
Hvad Du bar gjemt i Hjertekrogen,
Ufræmmet aabenbared Du.
For Friheds helligheie Tanke
Mandhaftigt, varmt Dit Hjerte slog;
Og uden Sky Du gik i Skranke,
Mens kjæk Du Ordets Glavind drog.

Hvor snart kan ei hiint „Pust i Sivet"
Faae Faklen slukt, skjøndt livligt tændt!
En Vandring — ubestemt — er Livet,
Og ingen Gjerning faae vi endt.
Dog Sæden, Du fik lagt hernede,
Skjøndt selv Du ikke Høsten saae,
Vil Efterslægten kjærligt frede
Og mindes Dig ved hvert et Straa.

Din Musa, som Du trofast tjente
Med hellig Iver, Dag og Nat;
Som Lindring i Din Sorg Dig sendte
Og aabned Dig til Fryd sin Skat,
Hun svæver tyst om disse Steder
Med sænket Blik og Kinden vaad; —
I Dig hun tabte en Tilbeder
Med Kraft og Ild i Ord og Daad.

Men hendes Søster, som tilsmiled
Og lærte mig min simple Sang,
Ved hendes Suk og Savn er ilet
Fra Himlen ned til Dødens Vang;
Og hun, som er saa rig paa Gave,
Og her i Livet var Dig kjær,
Har skjænket mig af Sangens Have
Det Blad, jeg venligt lægger her!

Hanne Weidemann.

Lykſalige! Du ſvæved bort fra Mulmet
Til Lyſets evigklare Helligdom!
I Engles blode Favn Din Oval er dulmet
Og Livets bitterſøde Kalk ſtaaer tom.
Du har kun drømt! Af Slummer dybt hentagen
En Vaarnat Du Dit Hoved hvilte kun;
Nu, vaagnet op til Livet og til Dagen,
Du ſeer Dig om med Smil paa Kind og Mund,
Og breder Vingen mod Din Moders Favn —
Ledſaget, ak! af Veemod og af Savn!

Lykſalige! ſom huldt en Sommermorgen
Fik foldet ud Dit rene Lilieblad;
Som brat, urørt af Verdens Haand og Sorgen,
Svandt yndigt ſtraalende i Duggens Bad,
Og blomſtrer nu, hvor der er ingen Smerte,
I Rigdoms Dyb af Fryd og evig Fred:
O, deel med os! omſvæv med Troſt hvert Hjerte,
Som ved Din Engleflugt fra Jorden leed,
Og lad, ſkjøndt bøiede i Smertens Daab,
Din Aand os ane i et kraftigt Haab!

Til Jomfru A. Zeuthen.

2den November 1843.

Fra hendes Elever.

Her, hvor paa fromme Vandring, jubelkrandset,
Tankefuld Du en Stund Din Fod har standset,
Samles om Dig, liig klare Høitidsferter
Døttrenes Hjerter!

Ak, men dem Alle ikke her Du finder!
Smerten jo bleged mange friske Kinder,
Stormende Livet mangen Blomst berøved
Kronen og Løvet.

Vi, som endnu tør for Dit Aasyn vandre,
Venligt os nærme, hilse fra de Andre;
Kjærlige Hjerters Tak paa Toners Vinge
Glade vi bringe!

Har Du til Hjertet os ei trofast lænket?
Har ei Din Haand saa moderligt os skjænket
Skjoldet, der skjermer huldt paa Livets Veie
Freden, vi eie?

Har Du ei lært os Blikket mod det Høie?
Trøstigt at vandre? ydmygt os at bøie?
Klart har Du givet ved et fromt Exempel
Læren sit Stempel.

O, saa modtag da venligt, som Du pleier,
Hvad ei Alverdens Skatte Dig opveier,
Her fra vort Hjertes Dyb den evigsamme
Hellige Flamme!

Til en Bedstemoder.

Fra Børnebørn.

See, her vi samles til Din Fødselsfest
Med fromme Tanker og med Sange;
Og skjøndt Veemodighed er ogsaa Gjest,
Den vore Hjerter ei gjør trange;
Vi straale Sommer i Dit Hjertes Grund,
Og lokke ømme Smil omkring Din Mund;
Sang er vort Suk!
Taaren er smuk,
Naar den paa Glædens Blomst tør prange.

Vi veed, Du elsker os, vi veed, hvor kjært
Dit fromme Sind for os kan bede;
Vi veed, Dit Øie vogter mildt paa hvert
Et Led af denne stærke Kjede.
Thi stærk er Kjærlighedens Rose rød,
I Livets stille Fred, i Livets Nød
Kraftig og glad
Skal hvert dens Blad
Livsalig Duft om Dig udbrede.

Vel bringer Livet mangen Vinterdag,
Der dræber vore Rosenblommer;
Men Livet spirer grønt, som Haabets Flag,
Og tyder paa den Stund, der kommer.
Da skal Din Rose springe ud paany —
Dog — i Din Længsel — find blandt os Dit Ly, —
Her i vort Bryst
Boer, Dig til Trøst,
En evig Kjærligheds Skjærsommer!

Farvel
til D. G. Monrad.

Saa Du vil drage fra vor gamle Stad
Og slaae Paulun paa Lollands Vange?
O, fyld Dit Bæger, før vi skilles ad,
Og venligt lyt til vore Sange!
Heel mangen Stemme, som Du hørte tidt
Om breden Bord at qvæde frank og frit,
Klinger kun svag
For Dig i Dag
Af Veemod dæmpet — men ei bange.

Vel er det fede Land kun fladt og slakt,
Med ringe Læ, naar Stormen veirer;
Med gule Straae er kun Din Hytte takt,
Men, hvor Du færdes, kjækt Du seirer:
Thi gode Guder, som Du bringer med
At vogte kjærligt paa Dit Arnested,
De skabe om
Til Helligdom
Den mindste Vraa, hvor Du Dig leirer.

Et ærligt Haandtryk tag paa Reisen med
Og lov os, aldrig det at glemme!
Vi veed, Dit Hjerte boer paa rette Sted,
Saa det kan altid træffes hjemme.
Did skal vor Tanke tidt paa Vandring gaae,
Og Mindets trøstefulde Urt skal staae
Liflig og pruud;
Det gaaer ei ud,
Som dybt har Rod i Hjertets Gjemme!

Og saa en Hilsen til Din Hustru fiin,
Til Dine Smaa med røde Kinder!
Og Gud velsigne Jer ved hvert et Trin,
Hvor helst I Fred og Hvile finder!
Hans Sol skal rødme sødt, hans Himmel blaa
Sin stærke Skjerm om Eders Vandring slaae;
Han lede frem
Huldt alle Fem,
Til Aftenstjernen mildt oprinder!

Til Kronprindsen.

1847.

Naar sig ved Vægret leired ret
De stærke Mænd i Norden,
At mindes Drotten og hans Æt
Var altid i sin Orden;
Thi Nordens Hjerter har den Skik,
Som ei er at forkaste,
I Alvorsfærd, ved Lyst og Drik
At være troe og faste.

Det Punkt udi vor Gildeskraa
Vi Sønner af de Gamle
Til Grund og Bund saa ret forstaae
At aldrig der vi famle;
Her staaer det præget dybt i Løn,
Hvor Hjertets Kilder sprude;
Men aabenbart, o Kongeson!
Vor Daad det skal bebude.

Men Du maa kraftigt staae os bi,
Du baade kan og vil det,
Og hele „Danmarks Compagnie"
Vil laane Kræfter til det;
Thi vi staae ved den Eed, vi svoer,
Naar Leiligheden kræver,
At der skal tales danske Ord
Og bruges danske Næver.

Dit Hjerte er af den Natur,
At det til Gavns forstaaer os;
Det er en stærk, urokket Muur,
Som Fred og Tryghed spaaer os;
Vi derfor uden Frygt og Gru
Tør pløie Hjemmets Dale,
Thi hvo er bedre dansk end Du
I Tanke, Daad og Tale?

Saa vilt da: Hvor i fjerne Egn
Din Kjøl, Din Ganger færdes,
Ethvert Dit Fjed med stærke Hegn
Af Trofasthed omgjerdes.
Her Festpokalen paa sin Gang
I Kreds, som Himlens Kloder,
Indvies Dig ved Jubelsang,
Vor fyrstelige Broder!

Til

Kong Frederik den Syvende.

Det var en Storm! — den vrede Havets Bølge
Med Fraad og Skum slog over Dæk og Skands;
Hver Stjerne klar, som Diet skulde følge,
Dybt havde dulgt bag Skyens Mulm sin Glands.
Og Skuden selv, med Stormen sammensvoret,
Ulydig tumled sig i sorte Nat; —
Da traadte Du med faste Skridt til Roret,
Og lagde stærk Din Haand paa Skibets Rat.

Da viiste Du Alverden, hvad Du kunde;
Din stolte Seiler tog en drivstig Fart;
Du fik den klaret ud fra Skjær og Grunde
Og frelste kjæk, hvad Dig var dyrebart:
Paa Dækket op Du kaldte djerve Svende,
Dit Vink dem viiste snildt: hvordan og hvor.
Da lød Din stærke Røst: Klar til at vende! —
Den vendte flux, — og Du var Mand derfor!

Snart Natten svandt; en liflig Morgenrøde
I Øst oprandt, en herlig Fremtids Tolk.
Did peged Du, den styred Du imøde
Og talte mildt: „Der vil jeg see mit Folk!
„Hist er den Kyst, hvor under Friheds Skygge
„Samdrægtigt Laurens Træ og Egen staae;
„Der vil vi jævnt tilsammen boe og bygge, —
„Dog — gjennem Kamp vi kun til Maalet naae!"

Da stimled hid til Dig de danske Hjerter,
Henrykt, begeistret fulgte de Dit Raab;
Med Dig de vilde dele Kampens Smerter,
Af Dig modtage Sæd for deres Haab.
Dit Sværd har Hviil; — men skal det atter flamme,
Hver Dannemand vil byde Stormen Trods;
Du har jo seet, ei Dansken staaer til Skamme,
Byg først paa Gud, og byg saa trygt paa os!

Saalænge Dansk end taler nogen Tunge,
Saalænge Dansk er Lovens Alvors-Bud,
Saalænge Dansk til Harpen Skjalde sjunge,
Saalænge Dansk der bedes end til Gud;
Saalænge skal den fjerne Fremtids Slægter,
Hvem Du fik aabnet Fredens sikkre Havn,
Velsigne Dig, som Danmarks Livs Forfægter,
Lovprise høit Kong Fredriks ædle Navn!

Efterklang.

Jeg seer med Veemod ei tilbage
Til Vaarens stille Blomstertid;
Mit Hjerte fører ingen Klage,
For Solen ei er sommerblid.
Jeg veed jo nok, min Vandring vender
Nu ned i Vintrens kolde Favn,
Hvor Stilhed boer, hvor Aaret ender
I Gravens Hjem og sikkre Havn.
Men i mit Hjertes Dyb jeg føler
Endnu en Vaar, en Sommerlyst,
En Ild, som Vintrens Snee ei kjøler,
En Klang, som aldrig vorder tyst!
— Naar da til Slummer Cithren hænges,
Jeg aldrig siger den Farvel;
Den vaagner brat, saasnart jeg længes,
Og stemmer altid med min Sjæl.

Ole Olsen